

Votsonov postulat: Manite se pretvaranja đubreta u naftu, asteroida u gomilu folksvagena ili kačenja kopija Van Goga istovetnih sa originalom u svojoj dnevnoj sobi; prvo što ćemo dobiti s nanotehnologijom jeste besmrtnost.

Teslerov korolarijum: Prvo što ćemo dobiti s nanotehnologijom jeste vaskrsavanje mrtvih.

Jutro i popodne

1. novembar

Neki mrtvac je ujutro bio stopljen sa uličnim zidom Santijagove kuće.

Probudena prvim grčevima nebeskog znaka pedeset kilometara iznad grada, telesna rukavica ispljunula je Santijaga napolje u krah, gnušanje i svetlost ranog osvita. Virtuelni snovi isključivali su se, neuron po neuron. Pipci intimne tektoplastike odvili su se iz njegovog puža u uhu, hemisfera i eustahijevih truba, skliznuli i oslobodili se njegovih optičkih nerava. Sloj strujnih kola telesne rukavice sluštio mu se s lobanje, kičme, genitalija, potekao mu po koži kao tečnost iz posteljice, niz ruke, da bi se ponovo pretvorio u drhtavu sferu poluinteligentnog nanopolimera u njegovim skupljenim šakama. *Introibo ad altare*. Hemijska vatra koja mu je čitave noći gorela krvotokom smirila se u ljuspama narkotičkog pepela na dnu vena.

Nebeski znak je izgledao kao mučenički grč crvene vatre, veštačka aurora mikroskopskih tektora koji emituju svetlost, okačenih preko tropopauze i potpaljenih dodirom sunca, koje je još bilo ispod istočnih planina. Svetlost znaka padala je kroz providni krov studija na tela njegovih družbenika opružena na podu raširenih ruku i nogu. Jeziva mala raspeća. Golgote-igračke. Sveci i mučenici.

Santijago je sakupljao svece i mučenike.

Vratio je neaktivnu telesnu rukavicu u izrezbarenu drvenu urnu koju je kupio dole, u vrevi nekrotila *Viejo Mexico*. U ukrašenim ogledalima nanizanim po zidovima, više nije bio anđeo ovenčan srebrnim filigranom nanoprovodnika, Gospodar Mreže. Bio je samo Santijago Kolumbar, dvadesetsedmogodišnjak. Dva metra i nešto. Krupan. Stamen. Crne kose zalizane pozadi u ekonomični perčin, kako bi mu naglasila geomorfnu čvrstinu lica. Neurohemijski umetnik. *Virtuelisto*. To mu je nekada bilo dovoljno. Više ne. Više mu nije vršilo posao. On je Santijago Kolumbar. Unižen. Hladan. Nag. Zgađen. Sâm. *Smrtan*.

Balkon je bio jedna od mnogih arhitektonskih ekscentričnosti koje je Santijago nasledio od prethodnog vlasnika rezidencije. Samo on je preživeo transformaciju odaja koju su izvršili rekonstrukcioni tektori. Tvorac mu je namenio da, okrenut zapadu, u suton služi sedeljicama sa intimnim prijateljima i gledanju zalaska sunca među luksuznim brežuljcima Kopanange. Santijago je sa njega posmatrao dolazak armije mrtvih.

Mrtvi sluga Batisto doneo je Santijagu *aqua minerale*, malo *pétillante*. On nije pio ništa jače. Kafein, alkohol, unosili su nepouzdanu promenljive veličine u precizno proračunate krivulje njegovih droga.

Veo jutarnjeg nebeskog znaka pulsirao je iznad njega. Generisani majmuni brbljali su i tresli grane mnogobrojnih stabala Kopanange. Policijski čas se završio, seguridadosi i njihovi mehadori – branitelji noći – povukli su se. Vrata nekrotila bila su raskriljena, granice otvorene. Živi i vaskrsnuti mogli su da pređu jedni drugima u posed. Između nebeskih znakova osvita i sumraka mrtvi su mogli da se kreću među živima – koje su zvali „mesnatima“ – ali nikada kao jednaki. Život je bio život, smrt je bila smrt, ne računajući nanotehnološko vaskrsavanje. Tako je glasila Barantesova presuda. Prošlo je četrdeset godina otkad su mrtvi prohodali, a niko nije uspeo da sruši taj stub novog svetskog poretka. Istorija je sačuvala presedan, a Barantesa odbacila. Kada gde ko šta o čemu beše taj epohalni slučaj? Jo Jo bi to znala, pametna mala pravница. Mora da zapamti da je priupita. Večeras, u *Terminal kafeu*. Verovatno novac. Nasledstvo, sasvim moguće. Kad god je posredi zaveštanje, treba očekivati i smeštanje. Taj štos pali samo na engleskom.

Čuje se pre nego što se vidi; vojska mrtvih kanalisana Kanjonom Kopananga, duž strmih vijugavih avenija i ulaza: sluge, vrtlari, kuvari, sobarice, poslužitelji, šoferi, čistači bazena, batleri, sportski treneri, lični učitelji, tutori, guvernante, čuvari dece, dadilje, privatne sekretarice, pomoćnici, vajari, slikari, zanatlije, građevinari, zidari, stolari, arhitektae, dizajneri, maseri, duhovni vodiči, ljubavnici, seksualne igračke. Svet živih počiva na rukama mrtvih, rekla je jednom žena koja je sebe nazivala Miklantekutli – njegov duhovni vodič, ljubavnica, mučiteljka i muza. Ali Miklantekutli nema već pet godina, dole je, s mrtvima, u Nekrovilu Sent Džon. Ne zbog svog ugovora s Kućom smrti, tim drugim nosećim stubom sveta. Zbog institucionalizovane nagodbe. Porodica Miklantekutli iz Oblasti Metropolitan *Tres Valles* mogla je sebi da priušti polise *Immortalidad* da bi skeledžiji platila prevoz. Paušalno, s kamatom. Kroz bočne kapije i ulaze za poslugu, jutarnja migracija apsorbovana je u hacijendama, rezidencijama i izdijeljenim kućama Kopanange u retro stilu Frenka Lojda Rajta. Još jedan radni dan u raju. Koliko hiljada putovanja pre nego što cena vaskrsavanja bude otplaćena Kući smrti i njenom monolitnom jednookom Baalu, korporadi *Tesler–Tanos*?

Santijago je iskapio svoju *gaseoso*. Obrva svetla podigla se iznad brda Starog Holivuda.

„Još vode, seor?“

Ni posle tri godine koliko je ovaj služio kod njega, Santijago se nije navikao na Batistov uznemirujući talenat da preduhitri njegove prohteve. Prihvatio je drugu bocu „tres marijasa“.

„Zašto ne? Najzad, ovo je Dan Mrtvih. *Salud*, Batisto.“

„*Salud*, seor.“

Vrisak zapara duboku, čistu tišinu koja je ispunjavala avenije Kopanange pune lišća i hladovine. Očajnički, strašan i dug dug dug, vrisak žene koja se konačno obrela licem u lice sa svime čega se užasavala.

Običan vrisak na Aveniji Estramadura ne bi uznemirio Santijaga da se nije začuo ispred njegove kapije.

Na nekoliko metara od gvozdene kapije koju je iskovao njegov mrtvi kovač, ljudski ostaci bili su stopljeni s donjim delom belog zida perimetra koji se otvarao u uličicu za poslugu. Seora Sifuentes, susedka koju je Santijago uobraženo trpeo, stajala je i piljila, nesposobna da odvrati pogled od prizora koji ni najmanje nije mogla da podnese. Zahvaljujući svom fitness-režimu utorkom četvrtkom subotom, natrčala je na mesto pogubljenja.

Santijago čučnu da detaljnije prouči tu skarednu stvar.

Mrtav mrtvac. Bilo je očigledno da je njegova smrt izazvana teslerom.

„SNVU 27s“, pretpostavio je Santijago naglas. Samonavodeći višestruki udar. Iгла inteligentne tektoplastike koja ubrzava iz cevi teslera sa stalnih dvanaest gravitacija, u potrazi za metom na osnovu rezonance biopolja. Na trideset centimetara od udara, preobražavala se u građ submunicije velike koliko i seme korijandera, kadre da fatalno poremeti tektorske sisteme vaskrsnutih mrtvih. Sigurno ubistvo. Velika smrt, koju čak ni Kuća smrti nije mogla da poništi. Jedini strah za vaskrsnute.

Hitac iz teslera pogodio je mrtvacu pravo u telo. *Tan Tien*, središte bića. I nebića. Donja polovina njegovog tela pretvorila se u smrdljivu kašu asfalta i sintetičkog mesa. Šake su mu posezale iz zida punog plikova, u zaludnoj molbi. Gornji deo trupa naginjao mu se napred kao neki komad ekstremne skulpture u visokom reljefu. Nametao se jeziv utisak da je čovek hodao kroza zid kada ga je iznenada izneverio njegov nečastivi mrtvi vudu. Glava mu je bila tužno nakrivljena ulevo. Klonula glava Hrista na krstu. Hrist bi imao isti takav izraz na licu. Užas. Bol. Gnev. Jad. Izdaju.

Eloi eloi lama savahtani, hladno zavareno za poleđinu njegovih očnih jabučica. Staro, staro verovanje, iz samog osvita Informativnog doba: da dužice mrtvačevih očiju fotografišu poslednje što vide.

Čak i u smrti, bio je divan. Mrtvi su divni ljudi. Kada meso može da se rasformira i ponovo skuje u bilo koji oblik, lepota je lako dostižna, mladost jeftina. I ružnoća, i starost, neobična velika čudovišta, elegantno uznemirujući deformiteti, lica i figure slavnih starleta filmodroma.

Genetski modifikovani makao majmuni raznobojnog krzna već su poradili na prstima, zgulivši tektoplazmu sa sintetičkih kostiju. Jedan je ležao mrtav, gomilica šarenog krzna u slivniku. I drugi će za njim, otrovani slatkim, izdajničkim mesom mrtvih. Ubrzo će doći ptice, po oči, uši, usne.

Santijago pregleda mrtvačeve šake. Dlan je bio netaknut, čitav.

„Nema znaka smrti?“ izgovori gospođa Sifuentes ono što ih je oboje zabrinulo.

Usek na dlanu ruke u obliku slova „V“ – potez naniže za entropiji podlozan život mesa, dijagonala naviše za vaskrsnuti, večni život, horizontalna poprečna crta za smrtnost – bio je neizbrisivi žig Kuće smrti. Veoma retko, obrtne promenljive tokom rekonfiguracije mogle su da ga utisnu u levu umesto u desnu šaku, ali Isusovi rezervoari nikada nisu omašivali. Bilo je jednako nemoguće roditi se ponovo bez znaka, kao i bez ruku, srca, glave.

Misterija, tu, u podnožju zida.

„Zar ne bi neko trebalo, šta znam, kao, da to odnese, ili da ga nečim prekrije?“ upita gospođa Sifuentes kada je gađenje konačno nadvladala ljubopitljivost. „Mislim, pre nego što ga vidi posluha ili tako nešto.“

„Pozvaću Obezbeđenje Kopanange“, reče Santijago. „U međuvremenu, sigurno ste se gadno potresli, seora Sifuentes; ako želite, mogu da kažem svom čoveku da vam pristavi čaj ili nešto slično.“

Seora Sifuentes učtivo odbi. Santijago je oduvek bio svestan da predstavlja neku vrstu zmaja u zalivanom raju Kopanange. Gledao je kako žena žuri putem, njiše guzicom utegnutom u likru, prema savetima servisa kućnih psihoterapeutskih uređaja za slučajevne traume.

Povik unutar zidova.

„Odmah ću ti se pridružiti, Batisto“, odazva se Santijago. U čučnju na Estramaduri zagrejanom suncem, kao neko ko očekuje Hristov lik utisnut u naforu, Santijago uze glavu mrtvog mrtvacu među šake. Nagnu se napred i poljubi mrtvog mrtvacu u usta. Usne mrtvog mrtvacu bile su meke i nosile su ukus neznanih mošusa.

Batisto povede Santijaga kroz delove njegovog imanja odavno neobrađene, bujne i zarasle. Kada ti se čak i sopstvena kuća pretvori u drugu planetu, vreme je da preispitaš svoj životni put.

U zaklonu šumarka jakarande pretovarenog tropskim epifitama bio je mrtav *mechador*. Mašina za ubijanje stajala je iskošena u plitkom rovu u zemljištu. Mora da su mu otkazali pokretači, iznenada, katastrofalno. Kljunasta glava načičkana senzornim sistemima ostala je zaglavljena u poslednjem trzaju prkosa. Ruka s teslerom još je bila uperena u koordinate njegove poslednje mete. Santijago pregleda oružje. Četiri metka u komori, dva ispaljena. Preko identifikacije proizvođača i serijskog broja, trokraki jin i jang Obezbeđenja Kopanange.

Robotu su sistemi za samopopravku bili savladani pre nego što je stigao da pošalje poziv na uzbunu. Leva strana mu je nestala, leva ruka bila mu je pretvorena u crnu kanceroznu šljaku koja je prekrivala ranu. U crnoj šljaci nalazile su se oči. Oči, i usta. Između očiju i ustiju s crvenim usnama, prsti dugi jedan centimetar, sa sve crnim

noktima i jagodicama, pratili su, pokazujući, kretanje njegovih očiju. Središte ulegnute grozote bilo je zbrljano u nepravilne heksagone. Zejtinjavi crni insekti puzali su iz pukotina i okupljali se u oblaku, lebdeći i zujeći.

Mrtav mrtvac koji nikada nije postojao, uništeni anđeo uništenja. Duboka misterija. I više od toga: znaci i čuda. Duhovni vesnici, čudna predskazanja. Prošle noći, kada je odgledao kako se Mislav i Čita rastvaraju u virtuelizatoru, pomolio se dok je stiskao halucinogenog pauka uz čelo: *daj mi znak: je suđeno ili nije.*

Jesi li dobio odgovor, Santijago Kolumbaru?

Njegovi roditelji, koje nije video deset godina, otkad su se preinačili kako bi se pridružili Zajednici plivača morske trave u Milapi, zastranili su u budizam novog otkrovenja; sâm Santijago nije se zanimao za pravoslavnu religiju osim kao za sistem verovanja za poređenje sa sličnim sistemima, fizikom, matematikom, postmandelbrotovskom ekonomijom.

Santijago je verovao u estetiku narkotika. Droge su, za Santijaga, bile alternativni programi za računar od mesa. Zajedno s virtuelnom stvarnošću one su postale oruđa za istraživanje granica u sebi. Razumne mašine, suptilne giljotine što odsecaju duh od mesa i šalju ga u tamu, prazninu i, iza praznine, praiskonsku svetlost.

Sve do dana kada se probudio (može da se seti tačnog datuma, vremena, mikroklimatskih uslova, svetskih vesti, stanja dolara Pacifičkog ruba u odnosu na korpu konkurentnih valuta) i zaključio da mu to više nije dovoljno.

Vrata ličnog iskustva kroz koja je godinama pokušavao da umakne od sebe zatvarala su se s treskom jedna po jedna iza i ispred njega. I zatvarala se, gotovo nečujno, daleko u neizmerno dugom hodniku bića, čitavog njegovog života, sve dok se, tog kalifornijskog zimskog jutra pre gotovo godinu dana, i poslednje vratnice nisu zatvorile i zaključale ga unutar njegove Santijagovštine. Nije mogao nikuda. Sve dok jedne noći tamni anđeo nije šapnuo u njegovim otupelim snovima: *Postoji put, bolji put, smeliji put, postoji put koji je vredniji, ako imaš hrabrosti da njime kreneš. Igra vrednija od svih.*

Godinu dana je posmatrao, razmatrao, planirao i pripremao, i na kraju opet nije bio dovoljno hrabar da se s time suoči sâm.

Polimorfna kuća raskrilila je prozirni lub da primi Santijaga u sebe. S ljubavlju je posvetio godine njenom preobražaju u hram za one koji su smatrali da je bolje sagoreti nego zarđati. Hodnike i odmorišta njegove hacijende nestalnog oblika zauzimali su monohromni kipovi onih kratkotrajnih i blistavih. Džems Din. Badi Holi. Džimi Hendriks. Mama Kas. Džudi. Puž od izvitoperene plastike, Amadeusova soba – jedan od njegovih najranijih pohoda u zemlju prerane smrti – automatski bi odsvirala izabrane Mocartove melodije i zasejala vazduh sredstvima za poboljšanje raspoloženja koja je Santijago lično dizajnirao. Njegova Vinsentova soba uranjala je posetioce u drhtavu boju i podharmonije podešene upravo na ključ shizofrenije. Negde drugde, plesala je Isidora Dankan, šal je lepršao za njom, dok su drevni automobili iz ere benzina hujali kraj nje, opasno blizu. Opet, telesna toplota uključila bi drevni projektor i ispunila skriveno udubljenje u zidu rukom bojanim raspećem D. V. Grifita. Džim Morison i Džon Beluši bili su dva lopova, Hari Čejpin i Čarli „Ptica“ Parker dizali su sunder natopljen sirćetom prema Hristovim usnama dok mu je iscereni Kit Mun zabadao koplje između petog i šestog rebra i puštao napolje vodu i krv. Na kolenima u podnožju krsta, Bili Holidej je glumila Majku Mariju s pravom merom bola i patetike, dok je Marija Magdalena, s pomalo neobičnim podsmehom, bila Džin Harlo. Stari basen za plivanje bio je popločan mozaikom Vorholove ikone Merilin Monro. Santijago tamo više nije plivao, iako su njegovi gosti voleli da se prskaju i uranjaju u vodu toplu kao krv, ali u noćima kada je vrućina u kući bila

nepodnošljiva, on je ležao opružen povrh svoje Merilin, disao kroz ronilačko odelo i slušao nezemaljsko pulsiranje Roberta „Raskršća“ Džonsona iz podvodnih zvučnika dok su majmuni skakali po mahnitim ulicama, larmajući zbog spore, neumitne invazije tektosaurus, jarkih kao dragulji, na njihovu teritoriju.

U nadi da su se odvukli, zgađeni sami sobom, dok je on bio zauzet napolju, Santijago pogleda šta je s njegovim noćnim gostima. Dim, sveće i bljuvotine.

Mislavljevo lice bilo je iskrivljeno u introvertnoj agoniji. Neurološka vatra gorela je kroz nežni srebrni pernati provodnik njegove telesne rukavice. Čita je ležala sklupčana kao fetus na parketu, sa senzornom kožom zguljenom sa dojki, trbuha, bedara. Oči su joj bile zatvorene. Usne su joj se nemo pomerale. Koža joj je bila isprskana bljuvotinom.

Niños, niños: učite: jednog dana to vam više neće biti dovoljno. Delfijska mudrost sa vrtoglavih visina jednog dvadesetsedmogodišnjaka.

Santijago zatvori vrata za njihovim ličnim nebesima i hadovima. Zaputi se prema svojoj radnoj sobi i poslu važnijem od tinejdžerskih Ivica i Marica koji su, začikavajući jedno drugo, dospeli u leglo veštice sa slatkišima.

Santijagova radna soba bila je mesto između, ne sasvim u kući, ne baš ni u vrtovima, ali s duhom i jednog i drugog. Kapeći od mahagonija zadržavali su napolju već zagušljivu dnevnu vrelinu Kopanange: nagoveštaj oluja koje će doći u ovoj monsunskoj vlazi. Zraci svetla padali su po tepihu od kokosovih vlakana, antikvarnom drvenom stolu koji je on zagadio tektorima za obradu informacija. Drvo i iluzija. Pozvao je ikone na površinu stola. 'Veri'¹ i zlodusi otisnuše se sa zavijanjem u mrežu i pozvaše Miklantekutli. *Bez vizuelnog*, treperila je ikona. *Samo govor*.

„Santijago.“ Glas kao da je progovorio iz vazduha. Dobar, skupi audio. Poslednji put kada je Santijago video lice iza tih reči, nad njim se zatvarao providni poklopac Isusovog rezervoara. Prevelike doze ostavljaju čiste leševе.

„Miklantekutli.“

„Ako misliš da učestvuješ u igri, zovi me Miklan. Sva Božja deca moraju da imaju ulična imena. Pravila čopora. Pretpostavljam da, kad već razgovaramo, insistiraš da ove Noći mrtvih učestvuješ u maškarama?“

„Jedan mrtav mrtvac i jedan ubijeni ubica kažu da bi trebalo to da uradim, Miklan.“

„Uvek si bio isuviše pametan *cabrón*, Santijago. Nikada ničemu nisam mogla da te naučim.“

„Naučila si me svemu što znam.“

„Zato mi ti to ponovo prodaješ u vrećicama centava. Biću tamo s čoporom na ugovorenom mestu, u ugovoreni sat, bez straha, Santijagito.“

Ona se vrati dubinama stola.

Santijago nije mogao da se seti kada je poslednji put koristio program za manipulaciju tekstem. Njegovi pozivi na zabave uvek su se prenosili od usta do usta, ili poklon-kutijama iz ruku kurira, s jednim jedinim paukom kome su posebno sačinjenim halucinogeni bili utisnuti u trbuh. Ovo okupljanje zahtevalo je dostojanstvo pisane reči. Poigravao se gotičkim lobanjama figurama smrti s kosom ukrštenim kostima peščanicima *danses macabres*. Otrcanim i još gorim od toga. Ovo nije bila *carnivalisto* žurka s plesom i drogama. Proveo je godinu dana pripremajući

¹ U *Nekrovilu* Mekdonald koristi žargon budućnosti koji je amalgam španskog, engleskog i mnogobrojnih skraćenica; u originalu 'ware predstavlja, u zavisnosti od konteksta, skraćenicu od *hardware* ili *software*; *prim. prev.*

ovo putovanje do gorkog korenja duše, putovanje u srce tame i dalje od toga. Jednostavnost. Tajms nju rman.

Santijago Kolumbar poziva... ('ver će ubaciti imena) u Terminal kafe, Okrug Sent Džon, na godišnju proslavu Festivala Naše Gospe Svih Mrtvih.

Pasus. Centrirano.

Suton, 1. novembra.

Santijago uputi karte licima koja je pozvao na ploču stola. Njegov 'ver ih prepusti mreži.

Santijago se osmehnu. Njegovi osmesi bili su ređi od letnjih kiša i, baš kao i one, označavali su duboku, daleku promenu klime.

Vrućina. Pronašao je bocu *aqua minerale* u kuhinjskom hladnjaku. Santijago posu vodom čelo, potiljak, ručne zglobove. Bleda, usukana, mrtvija od svakog pravog mrtvacu koga je Santijago ikada video, Čita dolunja u kuhinju.

„Hrana?“ šapnu ona molećivo. Santijago joj pokaza na otvorena vrata hladnjaka. Obuzeta iznenadnim grčem, Čita jurnu prema otvoru slivnika da povraća. Grumenje istopljene telesne rukavice ostade rasuto po podnim pločicama od terakote, kao jutarnja sluz za zejtinjavim tropskim pužem.

Santijagova narukvica zazvoni. *Fiel* Batisto, u vrtu.

„Seor, *seguridadosi* su zabrinuti zbog uništenog *mechadora*. Sumnjaju u moguće zagađenje pogrešnim replikacijama.“ Dečaci-vitezi koji jašu protiv legije neupokojenih u oklopima i zatvorenim kacigama od tektoplastike.

„Pa, šta hoće da urade u vezi sa tim?“

„Kako su rekli, da 'sprže infekciju', seor.“

„Pa, neka rade što moraju.“

Santijago sačeka na iznenadno, užasno štektanje ograničene vatre iz teslera.

Prženje infekcije.

Busenje je plamtelo na tlu u vrelini juga. Zona vatre videla se kao linija crnog dima poglela na horizontu. Vazдушna izvidnica izvestila je o grupi pahicefalosaurusa, opuštenih ali ipak na oprezu, osam kilometara jugoistočno. Trinidad zamisli podignute glave s plavim lobanjama, nozdrve koje se trzaju, šire. Dim. Plamen. Požar u ravnici. Dve glupave misli: prva, da su pahicefalosaurusi bili tako drevni da su prethodili vatri. Ona je znala samo za vatru izazvanu ljudskom rukom, tako da se činilo da je ona proizvod ljudske tehnologije. Ništa nije bilo toliko pred-prometejsko, toliko praiskonsko. Druga glupa misao: da su pahići uopšte drevni.

Na njihovoj veličanstvenoj koži, odmah ispod grudne kosti, nalazile su se reči:

© *The Walt Disney Corporada.*

Druga stvar koju dobijamo nanotehnologijom, objavilo je Diznijevo odeljenje za odnose s javnošću na tragu Votsonovog postulata o prirodi Prve stvari, jesu dinosaurusi.

POGLEDAJTE moćnog diplodokusa i brahiosaurusa!

ZINITE OD ČUĐENJA kada vam pravi pterosaurus proleti iznad glave.

DIVITE SE neverovatnom stegosaurusu, zapanjujućem anatosaurusu, zaprepašćujućem ankilosaurusu!

ZADRHTITE OD UŽASA na zvuk koraka stravičnog tiranosaurusa, najstrašnijeg grabljivca koji je ikada hodao zemljom! (Primamo sve glavne kreditne kartice.)

Stvarnost je bila donekle drugačija.

POSMATRAJTE raskomoćeni u sopstvenoj dnevnoj sobi kako vam triceratops čupa bilje iz vrta.

BEŽITE PRESTRAVLJENI kada vam iguanodon projuri kroz kuću u dva ujutro.

IZGORITE U OLUPINI kada se anatosaurus od dvanaest tona istetura do napojne stanice Šerman Ouksa usred špica i nagomila po dvadeset vozila u svakoj kolovoznoj traci.

Sud Peruanske specijalne ekonomske zone koji je odlučivao o naknadi štete utvrdio je pravnu odgovornost korporade *Volt Dizni* za proizvodnju bezbednih i sigurnih proizvoda putem sprečavanja upravo takvih pogrešnih replikacija tektora i mutacija programa koje su omogućile da njihove tvorevine postoje nezavisno od sopstvenog kontrolisanog okruženja i da se razmnožavaju. Nagomilani troškovi i poravnjanja sa oštećenima, čiji je broj narastao na hiljade, fatalno su potopili *Diznija*. Zvončica je svila krila i umrla. Niko više nije verovao u vile. Nova krila lepršala su vazduhom iznad oronule grdosije Diznilenda i gnezdila se na ispustima i grebenima lažnog Materhorna.

Veliki gmizavci koji su ustanovili da njihovom ukusu ne prija klima obale i neprijateljstvo naoružanih ljudi migrirali su na istok duž linije međudržavog autoputa broj 10, pa stoga i pravcem jug–jugoistok u visoki čestar južne Arizone i severne Čivave. Oni koji su ostali bili su mahom mali i blistavih boja. Privučeni sunčanim mestima gde su mogli da vrše fotosintezu, idiosinkrazijski skloni polietilenskim otpacima, brzo su pronašli ekološku nišu u obalskoj kulturi. Posle izvesnog vremena postali su predmet opšte privrženosti, vesnici sreće i blagoslova, kao rode u Evropi.

Od atrakcije iz zabavnog parka, preko javne napasti, do Poslednjeg safarija.

Doleteli su juče sa vrele, vlažne obale, Tomas i Beni, Pilar i Sevrijano, majstor-lovac, Edž i Albukerki, Vaja, Belisario i Trinidad, a sa njima i njihove mrtve sluge. *Estancia* se navikla na lovačke družine, a njeno mrtvo osoblje dobro je poznavalo ekscese mladih i bogatih. Pre zore, ustali su i odvezli se u sveobuhvatnu tamu koja je polagano uzmicala da bi otkrila nepreglednu praznu zemlju. Vođena mrtvima iz *estancije*, letelica je krenula pre njih da bi formirala liniju požara, crtu žute vatre koja je navodila lovce preko sve svetlije ravnice njihovoj lovini.

„Dok se okreneš, neki konzervacionistički gad ima da im nalepi nalog za zaštitu“, reče Belisario, čovek koga je Trinidid tobože volela zato što je on tobože voleo nju. „Dozvolili su lov samo zato što su im lokalni zemljoposednici pizdeli da im uništavaju zemljište, da bi onda shvatili kako više para mogu da zarade odgajanjem dinosaurusu nego odgajanjem goveda.“ Linija dima koprčala se u njegovim oblim reflektivnim naočarima dok je pretraživao horizont.

Trideset osam dana i ova veza je već prebacila polovinu svog trajanja. To nije bio neki naročiti rekord u kratkotrajnosti; bila je iznenađena što je Belisario i ovoliko uspeo da joj zaokuplja pažnju. Stvar je bila u tome što je upravo kod njega pažnja menjala fokus iza naočara za skeniranje. Prevaljujući dugi dugi put do žene privlačno oslonjene o točak terenskog vozila. One čije noge dopiru sve *dovde*. I koja to zna. A ima i slatke okice; skupe. Koliko god da ih je platila, nije ništa mogla da smesti iza njih.

Vaja Montes.

Hoćeš da se boriš sa mnom za njega, Vajo Montes s butnim mišićima iz dizajnerske radnje? Nego šta, ti si od onih što se bore za ljubav zato što misle da tako jedino mogu da znaju da je prava. I ja sam nekada bila od takvih, a ni sada nisam pametnija, samo umornija. Dakle: Trinidad ti ga daje, slatka Vajo; Hose-Marija Belisario ne vredi ni koliko blato u mojoj kosi, ili novi pobjednički ožiljak na mojoj

mišici. Uzmi ga, a ja ću upaliti sveću u hramu Nuestra Madre Kraljice Anđela dole, ispod hrasta misije, sa željom da uspeš da ga voliš zato što ja to nisam uspela. Osećam *nešto* prema njemu, ali ga ne volim.

To je sve za šta je bila kadra otkad se poklopac Isusovog rezervoara zatvorio nad onim što je ostalo od Peresa: *nešto*. U očajničkoj želji da izgubi sebe u drugima, probijala se kroz zamršene socijalne i seksualne geometrije svoje *cerristo* klase samo da bi ustanovila da joj veze pucaju kao trošne kosti. Borila se, vodila bitku svom snagom i voljom, sakupila zbirku blelih pobjedničkih ožiljaka u obliku slova „v“ na tamnomrkoj koži mišica od muškaraca i žena prema kojima nije osećala ništa što bi od *nečega* načinilo ljubav. *Nešto* ne zavređuje nikakav ožiljak.

Letelice grmnuše nad glavama, preskačući grmlje, šibajući prašinu sa zemlje suve poput lobanje i pepeo oko kog su mrtve sluge sedele i spaljivale stvari.

„Hoćeš malo?“

Vaja s divnim butinama začkilji u figuru koja joj je zaklonila svetlo, da bi prilično sporo shvatila da je to Trinidad.

„Meskal?“ Pljoska je bila od novog španskog srebra, stara četiri stotine godina, predivno patinirana, i lepo je stajala u ruci. Takva izrada se više ne može naći, glasila je standardna izreka. Osim što je nova ekonomija grada sa dvadeset dva miliona ljudi, od kojih su polovinu sačinjavali razbaštinjeni mrtvi, vratila Doba zanatlija, nanovo, preporođeno, poput mnoštva drugih zakopanih stvari u Doba vaskrsavanja. „Dobar je. Duh Boga Jaguara.“

Vaja Montes skinu zapušać.

„Koliko su daleko?“

Trinidad prizva podatke iz letelice u kružnom nadletanju na svoje naočari.

„Oko šest kilometara od nas, i kreću se pred linijom vatre brzinom od oko dvadeset kilometara na sat. Njih šesnaest.“

„Oko petnaest, dvadeset minuta od nas.“ Lepa Vaja začeslja kosu i zabaci glavu kako bi progutala halucinogenu tečnost. Obrisa usta bridom šake, napući se na crvenu mrlju od sjaja za usne pa protrlja šaku o nogavicu kamuflažnog šorca. „Hesushosemarija, moram da uradim nešto s licem.“

Trinidad priđe rubu malog logorišta terenskih vozila s mrtvom posadom i pusti da joj naočari za skeniranje spadnu, okačene uzicom oko vrata. Linija požara iscertavala je meku ugljenu granicu preko visoravni, ali perspektive su još bile neizmerne i hitale su planetarnim zakrivljenjem u svim mogućim pravcima. Niske strmine erodirane bujicama Paleozoika ležale su iza logorišta i vezivale ga s predelom belim od sunca i punim sprženog žbunja koje je čekalo na jesenji monsun; ali za njih bi osećaj izolacije, agorafobije, bio nesavladiv. Poput svih svojih prijatelja, Trinidad je odrasla pod baldahinom visokog drveća u vlažnoj vrelini obale, gde nije bilo horizonta, samo drveća i kuća, vode koja pada i sporih, hladnih figura mrtvih. Pejzaž koji čvrsto zaogrmeš oko sebe. Ova je zemlja bila ogoljena, odrana, i čekala je duše svojom neizmernošću.

Šta bi se desilo kada bi te ovde napustili?

Umrla bi. Bez nade u vaskrsenje. Čiste, oglodane kosti, veliki kez, Velika smrt.

Popila je tri prsta meskala. *Gori kroz mene, spali šljaku „nečega“*.

„Seora?“ Mrtva žena izgledala je kao da joj je dvadeset pet godina: da je živa, imala bi više od devedeset. Dete Nulte generacije, Trinidad se nije plašila blizine mrtvih, za razliku od mnogih generacija rođenih pre vaskrsavanja.

„Sula?“

„Poruka. Stigla je preko ’vera terenskog vozila.“

Očekivala je to. Nikada nije posetila niti jedan grozan mali veštičji skup za Noć mrtvih u Terminal kafeu, i nikada tamo nije ni nameravala da ode. Grupa je bila mrtva; ti odnosi nikada neće ponovo moći da vaskrsnu. Nije bila sigurna ni da to želi. Sula joj dade karticu.

Santijago Kolumbar poziva Trinidad Malkolpuelo...

Vetar visoravni čupkao joj je kosu, laparao peševima jakne, zujao po uzici njenih naočara za skeniranje.

Mnogo pre nego što su se upoznali, Trinidad je čula za Santijaga Kolumbara. Bio *noncontratisto* iz doline ili *cerristo* sa brda, ne samo što si čuo za njega već ti je neka njegova stvarčica zasigurno priredila jednu od najlepših noći u životu. Kada joj je Peres rekao da je *taj* Santijago Kolumbar kompadre u uskom krugu prijatelja s kojima se on družio, mogućnost susreta sa – pozdravljanja sa – spavanja sa velikim *virtuelistom* naelektrisala ju je. I tada, kad su se upoznali, bila je Noć mrtvih. Mrtvi su hrlili vrelim, prašnjavim ulicama u svom furioznom mračnom karnevalu.

Kažu da nikada ne treba da upoznaš autora. Istog trena, njen um skočio je sa vlažnog pritiska njegovih usana na njenoj nadlanici do zamišljene mase njegovog tela koje je mrtvi, istiska joj život iz pluća, povija rebra, krši ih, lomi joj bedra dok slepo pumpa i dok se njene vitke crne noge upiru da se spoje oko njegovih bokova i leđa. Legenda je bila isuviše čvrsta, isuviše smrtna. Isuviše mesnata. Santijago Kolumbar ju je prestravio.

Priznala je svoj strah pred Jo Jo dok su sedele kraj vatre i slušale monsun na crepovima, a Jo Jo je šapnula da Santijago ne da nije hetero, homo ili biseksualan, već je potpuno lišen seksualnosti.

„Ne znam šta ga zadovoljava“, rekla je Jo Jo. „Izuzev njega samog. Autoseksualan je.“

„Neki odgovor, seora?“

Trinidad odmahnu glavom, iznenada, čudnovato, ućutkana neočekivanim osećanjima. Jo Jo i Kamagvej, Toson i, da, Santijago; niko od njih nije shvatao. Trinidad nije odlazila u Nekrovil zato što se plašila da će sresti Peresa. Bio je to paradoksalan, dvosekli strah. Plašila se da je on još voli, čak i posle smrti, a opet se istovremeno plašila da je ljubav umrla sa njim; da je ona samo senka sa druge strane prozirnog plastičnog luba Isusovog rezevoara i da je on dole, u naseljima stračara i koliba pronašao druge, čudnovatije ljubavi.

Udarni talas letelice u poslednjem preletu prodrma je i vrati u vreme, mesto i nju samu. Linija prašine, žuta spram dima, najavljivala je pahicefalosauruse u pokretu. Lovačka družina se pripremala. Mrtvi vozači se promeškoljiše. Motori terenskih vozila upališe se i predoše u glatki, dokoni ler. Obeleživači plena i stručnjaci za dranje kože unajmljeni u lokalnim gradovima krenuše prema pratećim kamionima. Bedni *noncontratistosi*, nova niža klasa definisana ekonomikom vaskrsavanja radne snage. Bolje da smo mrtvi, govorili su, mada niko od njih nije tu izreku stavio na probu.

Lovci su ubacili šaržere u ležišta topova i isprobali kružno kretanje. Bezbednosni vezovi zatvorili su se uz škljocanje. Sigurnosne kacige stavljene su na glave, interfejsi spojeni s kompjuterima za biranje meta. Viziri su se osvetlili probnim šarama.

„Da, Trinidad!“

„Hej, Trinidad!“

„Ukebaćeš jednoga, Trinidad?“

„Probodi jednog za mene, Trinidad!“

„Volim te, Trinidad.“

„Večeras ćemo slaviti, Trinidad!“

Tomas i Beni, Pilar i Sevrijano, Edž i Albuquerki, Belisario i Vaja poredali su se, dok su vozači čekali da vođa lova Sevrijano naredi pokret.

Jednim pokretom ručnog zgloba, njen ovogodišnji model lovačke opreme morfovaao se iz bolero boja u nijansu prašine i rđe visoravni. Sjaj lanaca i metala. Škljoc: šaržer. Tras: bezbednosni vezovi. Klik: kaciga nameštena, sistemi *aktivirani*. Top se kretao svilenkasto precizno na svom magnetnom postolju. Sula se spusti u kabinu vozača, natera motore da zareže i posvađaju se.

„Hajdemo.“

Terenska vozila krenuše. Neko bez mikrograma ironije u duši nogom je natrpao zemlju preko vatre. Linija lovaca raširila se u smrtonosni front širok osam kilometara. Devet pari paralelnih tragova udaljavalo se od otisaka stopala i biorastvorljivih kutija margarita-4-1. Trinidad je držala krajnji jugozapad linije; Vaja, njena najbliža susedka, nalazila se pola kilometra severno. Devet oblaka od prašine nailazilo je pred linijom požara. Između vozila i vatre, pahicefalosaurusi. Domet, tri kilometra, meta stacionarna. Trinidad je zamišljala krupne mužjake koji dižu ovnujske glave s plavom krunom da bi onjušili hemijske tragove nezamislivog neprijatelja. Treptaji svetla odbijali su se od Vajinog oružja dok je proveravala balističke lukove.

Na severu, iznenadna eksplozija prašine. Brojke se sjuriše niz Trinidadin vizir, a zvučnici kacige vrisnuše od sirovog uzbuđenja. Krdo je krenulo, jurilo je punom brzinom paralelno s linijom vatre, prema jugu i praznim prostranstvima Božje zemlje. Spuštali su joj se niz grlo. Trinidad bi silovito bačena o vezove i zanjihana iznad rumene kadulje koja se najednom zavrtela kada su Sulini točkovi pri obrtanju izrovali zemlju i ubrzali kako bi se susreli s pahisaurusima u bekstvu. Držala se za dupli rukohvat lovačkog topa „mekino“ kao da će joj on doneti obećano izbavljenje dok je terensko vozilo poskakivalo i drmalo se. Oblak prašine, strujanje pokreta, boje, oblika, mase... Ona obrnu „mekino“ instinktivno ispalivši čitav šaržer pre nego što je *merda* shvatila *merda* da su to samo *merda* dinonihusi *merda merda merda merda*. U punom trku i sa punim nabojem solarnih mišićnih kondenzatora, mogli su da piče osamdeset kilometara na sat i beže od terenskog vozila dok je ovome u rezervoaru i poslednja kap gasohola. Loš lov. Traćenje iglica. Oni su živeli zajedno s pahićima, bez obzira na četrdeset miliona godina i nekoliko pomeranja tektonskih ploča između dve istorijske vrste.

U tome je bila *Diznijeva* magija.

Trinidad izbaci istrošeni šaržer i ubaci novo punjenje, uz škripu zuba i koncentrisana na pokušaj da odmeri teren, brzinu, trzaj. Prašina. Dim. *Dim*. Pedeset metara od ivice plamena Sula zakoči terensko vozilo, okrenu se, digavši zid prašine pravo u lice vatri, i dovede Trinidad licem u lice s podivljalim mužjakom pahicefalosaurusa. Dve tone polufotosintetičke samoreproduktivne tektoplastike jurnu ravno na nju, s relativnom brzinom približavanja od stotinu i pet kilometara na sat i vremenom kontakta procenjenim na 3,33 povratne sekunde. Pet metara ornitopoda iz perioda mlađe krede nadnese se nad Trinidad, sa električnoplavom, gotovo božanski neprikladnom glavom. Ona vrisnu. Zatvori oči. Opali.

Otvori oči. Prsti su joj bili stegnuti, čvrsto, oko dvostrukih obarača. „Mekino“ kašljucnu prazno, grčevito. Terensko vozilo zaustavi se posle klizanja ukoso. Trinidad poneše sile gravitacije. Neurotoksini su pogodili mozak stvorenja. Stalo je: mrtvo. Uspravilo se s trzajem: mrtvo. Obrnulo oko ose: mrtvo. Trinidad je osetila njegov pad kao da je oborila sâm Mesec sa neba. Paleontološki vudu; uništenjem lika izazvala je iznenadnu, neobjašnjivu smrt pravog mesa, kože i kosti u Montani iz perioda mlađe krede? Izumiranje vrste pomoću magije. Trnci i jeza.

Drugo terensko vozilo uđe u orbitu oko njenog, sa strelcem koji je pozadi udarao po vazduhu i oduševljeno vikao: „Jebô te, Trini! Jebô te, Trini! Jebô te, Trini!“ iznova i iznova. Ona pomisli da je to možda Tomi ili Beni; glas je bio muški. Svi su izgledali isto s kacigama i vizirima. Svi su izgledali isto i bez njih. Oni se odlepiše da bi se priključili široj orbiti glavnog lova, južno i istočno od linije požara. Krdo pahića – dva dominantna mužjaka, dva mlađa mužjaka, osam ženki, četiri mladunca – bilo je okruženo u uspaničenom, bučnom koralu. Veliki mužjaci spustili su glave oklopljene kostima da bi jurnuli i zaradili naprslinu u lobanji od terenskih vozila koja su kružila sa oduševljenim figurama iza velikih „mekina“ s kompjuterskim ciljanjem. Prašina se dizala u spiralnom oblaku. Letelice su prskale hemikalije za suzbijanje vatre duž linije požara, nestrpljive na nebu, gladne ulova. Sula pronade svojoj gospodarici mesto u smrtonosnom prstenu.

Započe pokolj.

Haiku:

*Japanska pesnička forma,
tačno sedamnaest slogova.*

Ograda balkona stana na devedeset devetom nivou zapravo je petnaest centimetara široka traka rekonfigurisanog ugljenika ispod Tosonovih nogu. Vrtložne struje dižu se u spiralama uz haotične geometrije tornja San Gabrijel i zanose mu telo, ali Toson sa sigurnošću održava ravnotežu. Pred njim, titanski kanjon vazduha na čijem dnu, kilometar i po niže, teče asfaltna reka Bulevara Huver; iza njega, u apartmanu na vrhu tornja, očevo glas oca govori vazduhu. Snimak: prošlo je šest godina otkad su Toson i njegov otac poslednji put razgovarali.

„...procenjuje se da će flota Slobodnih mrtvih ući u Zemljinu orbitu za najmanje šest, a najviše petnaest sati. Kritični trenutak biće za osam sati i dvadeset šest minuta, u devetnaest i sedamnaest po vremenu Zapadnopacifičkog basena. Orbitalne industrijske instalacije korporade biće evakuisane do...“

Komunikacija putem zvučnog odlomka.

„...preventivni udari usmereni prema zoni rekonfiguracije Ciolkovski na Tamnoj strani pogodiće metu šest sati posle isteka maksimalnog vremena verovatnoće kontakta. Planetarna odbrana je u punoj pripravnosti, spremnost za bitku procenjuje se na pet sati, devetnaest minuta...“

Zašto mi govoriš to, oče, tim uvek smirenim, uvek razložnim glasom, glasom koji je uvek *u pravu*, glasom koji je, na tvoje veliko nerazumevanje, u meni uvek garantovano budio tvrdoglavost?

Jednom naslednik, uvek naslednik, bez obzira na odricanje od nasledstva; i dalje mora da bude obavešten kao i svi ostali funkcioneri. Zar misliš da jedna crna ovca vraćena stadu, jedan bludni sin koji se pokajao, može da okrene borbene brodove Slobodnih mrtvih, da počisti njihova staništa, njihove vakuumske šume i gradove rasute pod golim zvezdama, pa da Mesec ponovo pretvori u buđavi sir?

Sofa od crne gume prekrivena mekim bodljama jedini je predmet koji je Toson sa žaljenjem ostavio za sobom tog jutra kada je konačno odleteo iz očevog života. Nikada se ne bi vratio da nije bilo uredno odštampanih pozivnica koje jednom godišnje izlaze iz proreza štampača kućnog 'vera na prašnjavom stolu. Šest pravougaonika koji blago prekrivaju jedan drugi tamo gde prašina leži nekoliko mikrona tanja.

Vetar trza Tosonovo lako telo. Telmodi su mu (on se gnuša tog neologizma, ali u Gnezdu Lodoga uglavnom govore žargonom) podarili visinu na račun težine.

Andeoski je blistav baš kao žrtve neuhranjenosti. Anđeo gladi. Kod Tosona znate da je to rezultat beskrupuloznog vladanja u skladu s nekim estetskim idealom. Njegova bela koža – retkost u oblasti *Tres Valles Metropolitan* – samo naglašava radikalniji rad izveden ispod nje. Nijedno ljudsko telo nikada nije imalo kost koja izgleda *tako*, štrči *ovako*. Tosonovo ima. Za njega je to pošteno obavljena trampa. Njegova izbeljena kosa izvučena je vertikalno i ostrižena popreko. Oči su mu crne: polarizatori na dužicama. Kao orao, može da gleda u Sunčevo oko. Kao orao, nadzire stvaranje.

Prema severu, pošumljena brda drhte pod jarom i isparenjima. Čak i vetrenjače za proizvodnju struje postrojene po vrhovima grebenja isuviše su iscrpljene da bi se okretale u vlažnoj vrelini. Poznata narandžastosmeđa glazura fotohemikalija ključa u dolinama, sa zelenim i žutim vrtlozima u zaštićenim mikroklimatskim džepovima. Huen tvrdi da postoje sveta, tajna mesta, gde je smog tako star, tako gust, tako složen i opterećen tajanstvenim hemikalijama, da je mutirao u halucinogen koji menja stvarnost.

Toson sluti najavu svršetka vreline. Tamo dalje, iznad okeana, velika spirala olujnog oblaka obrće se prema obali, nosi prve kiše zimskog monsuna. Padaj samo. Oluje na zemlji, vesnici rata i glasina o njemu visoko iznad tanke membrane atmosfere.

*Pred licem mi je sudbina,
Okrećem leđa svom nasleđu.*

Kilometar južno od kule na kojoj Toson stoji, diže se tektogotski filigran tornja San Migel. Na sličnoj udaljenosti prema zapadu, toranj San Rafael kompletira *Sagrada Familia* anđela. Sva tri tornja fundamentalno su ukorenjena u *arcosante Tesler–Tanosa* koje zauzimaju raskrnicu Huvera i Treće tako dugo da su čak i mrtvi dugog pamćenja zaboravili da je grad nekada imao drugi centar. Poput Gaudijevog frojdovskog vlažnog sna, trojstvo kula ostalo je nedovršeno i, po definiciji, nedovršivo. Rudarski tektori neprestano dube po geološkoj pukotini u potrazi za mineralima; transportni tektori ih izvlače molekul po molekul gore, kraj nivoa za smeštaj, iznad stezača protoka, tetrahedrona za grubo tesanje i raznolikih rezbarija do uzvisine gde zidarski tektori njima manipulišu, kalupe ih, oblikuju. Onaj mlađi Toson voleo je da izlazi nag na svoj balkon i pripija se telom uza zid tornja kako bi iskusio sporo, osmotsko puzanje zemaljske tvari po sopstvenoj koži. Kako među *arcosantistosima*, tako i među mrtvima koji stanuju u njihovim senkama iza kapije Nekrovila, vlada sujeverje da će tornjevi istog trenu kada prestanu da rastu početi da umiru, a sa njima i korporada *Tesler–Tanos*.

*Amin, kaže Toson, Selah,
Svet je samo rupa s peskom
Za očevu igru.*

Previše slogova, ali kada je haiku u pitanju, kao i sve ostalo, on je tek početnik.

Na ivici, Toson lagano odiže ruke od bokova.

I pada napred u prazninu.

U odsustvu otpora vazduha, objekt Tosonove mase (ili ma koje mase, zar niste videli kako čekić i orlovsko pero padaju na mesec?) udariće u spoljnu kolovoznu traku Huvera brzinom od stotinu devedeset tri kilometra na sat, dvadeset dve sekunde posle poniranja sa ograde apartmana na devedeset devetom spratu.

Prvi sekund. Toson pada kraj balkona lošijih apartmana. Na jednom od njih, žena se sunča naga. Prizori iz parade poluvirtuelnih sapunica prolaze preko sočiva njenih naočara za sunce. Ona ne vidi kako Toson pada kraj nje. Njegove su oči zatvorene. Ruke su mu raširene, razapet je na vazduhu. Seća se dana kada je došao u očev visoki toranj da mu pokaže šta su inženjeri mesa u Nekrovilu po njegovom zahtevu učinili s njegovim telom. Seća se ogromne sobe; velike ravnice blago radioaktivnog granita posutog mrljama liskuna, svetla kasnog popodneva koje je prodiralo kroz rešetkaste staklene zidove, kako je njegov otac izgledao mali, za svojim stolom od živog drveta dok je genetski generisani paun širio i nabirao svoj divni, tašti rep kraj njegove desne ruke, a tektosaurus sa safirima i akvamarinskim očima visio naglavce kraj leve.

Bio je spreman za sve osim za očeve suze. Ruke koje su ga zagrlile, šake koje su opipale još sirove varove na koži, konture potkožnih paketa, drhtale su od iskrene ljubavi mnogo bolnije od svakog odbacivanja. Nije mogao čak ni da odglumi Lucifera, da objavi svoje veliko *non serviam* i da bude proklet, da odbaci ulogu i nasledstvo pripremano za njega u korporadi *Tesler-Tanos* a da njegov otac to ne uništi.

Sećanje kao fotos, spakovano u jednom jedinom sekundu.

Drugi sekund. Dvapat više balkona nego u prvom. Čovek koji stoji leđima okrenut nebu i divi se enterijeru svog stana načas vidi Tosonov pad, u odrazu ukrasnog, starinskog ogledala. Različita viđenja sveta. Sa Tosonove tačke gledišta, arkologija *Tesler-Tanosa* je ono što kraj njega ubrzava prema nebu. On misli na velike brodove koji manevrišu tamo gore u cis-zemaljskom svemiru. Udarni brodovi s masenim pogonom. Sunčani trkači poput paukova u mrežama solarnog jedra. I oni su žrtve relativiteta. Posle svršetka Rata noćnih teretnjaka, kada je mesnato čovečanstvo prepustilo zvezde vaskrsnutima, Slobodni mrtvi bili su demoni, bauci, zombi-ljudožderi iz popularne mitologije. Što je za jednog terorista, za drugog je borac za slobodu. Planetarna odbrana, rekao je njegov otac. Da bi branila šta? Orbitalne manufakture. Korporacijsko bogatstvo. Vaspostavljenu moć. Privilegije. Nejednakost. Sistem – čiji bi, po želji njegovog oca, on trebalo da bude naslednik – koji kao cenu vaskrsavanja propisuje oduzimanje svih ljudskih prava. Večno ne-bivstvo. Zakon ne predviđa postojanje nečeg takvog kao što su vaskrsnuti mrtvi. To je ono što brane jednokratni dugi topovi, projektili i tesleri vojnoindustrijskog kompleksa kojima upravlja veštačka inteligencija.

Dođite, demoni, dođite.

Treći sekund. Njegova brzina sada je devet puta veća nego u prvom sekundu, on pada kraj devet puta više balkona. Toson misli na simbologije. Bog i Sotona. Iskušenje Hristovo. Svevideće oko Sauronovo u Mračnoj kuli Barad-Dura. Hronos koji proždire svoju decu. Edip koji jebe majku, ubija oca. Nisu za belog momka Tosona, to nezahvalno privilegovano dete, lepljivi, znojavi arhetipovi tamnopotih mitologija, njihovi plahi, ćudljivi mali bogovi, njihovi zemaljski, razvratni sveci. Njegov panteon frojdovskog jada mračnija je, stroža ekipa. Postoji li mitologija, pita se on, u kojoj otac diže decu iz mrtvih, a onda ih izgoni u spoljnu tamu, iz koje se ona jednog dana vrata da unište njega i sve što je stvorio? Ako ne postoji, ubrzo će je biti.

Četvrti sekund, misli Toson, dobar je za to da proveriti ne nosi li ga njegov pad preblizu bokovima tornja San Gabrijel, koji se postepeno sve više šire. On pomera profil prema orkanu vazduha, menja krajnju brzinu kako bi izveo manevar i udaljio se od zgrade.

Peti sekund. Šesti sekund. Sedmi sekund. Toson je pao ispod stambenih zona do sektora tornja posvećenih administraciji i lakoj industriji. Sada pada brinom od

blizu sto pedeset kilometara na sat, i u toj tački ona će se stabilizovati u ravnoteži telesne mase i aerodinamičnog profila; klasičan stav slobodnog pada, poluraširenih ruku i nogu. On proračunava tolerancije opterećenja, maksimume sile teže, konfiguracije poniranja. Ver u njegovoj glavi to čini lakim i svesnim poput složenih proračuna relativne brzine koje izvodite svakodnevno kada se kolima upustite u saobraćaj. Dvanaest sekundi. Trinaest sekundi. Huver je zakrčen vozilima. Približava se talog smoga.

Petnaest sekundi.

Zgrčeno meso na njegovim ramenima, gornjem delu kičme i mišicama deformiše se. Koža se rasteže. Koža se kida. Zakrivljena tektoplastična rebra izbijaju kroz kožu i ružičasto-crno letačko odelo, da bi se probila kroz propustljivu membranu lednog kompleta. Tačkice podataka, aktiviranje, fragmenti informacija pojavljuju mu se na mrežnjačama dok sistemi oživljavaju. Toson se bori da izdrži udare. Gotovo da nema prostora za grešku. Na njegovim leđima paket se otvara kao pupoljak cveta. Prečke i stubići od morfovane plastike istežu se i sklapaju u rešetke; naznaka krila, odrani šišmiš. Mononuklearni pipci njuše spojne tačke i vezuju se, prekrivaju krilo. Interfejs sa njegovim nervnim sistemom kompletan je. Sada je to deo njega, dodatni ud.

Sedamnaest sekundi.

Po zauzimanju memorisanog položaja, vazdušni okvir može da izdrži trenutno ubrzanje do dvanaest gravitacija. Ljudski skelet nije podvrgavan takvim testovima. Kada bi širom izložio površinu krila vazdušnom strujanju, kičma bi mu bila iščupana iz tela.

Smrt na bulevaru udaljena je četiri sekunde, ali Toson rotira telo naglavce, u plitko poniranje. Tečno krilo isumpava se iz rezervoara u paketu koji splašnjava, teče gusto duž kanala unutar gredica, leđi se u dodiru s golim vazduhom u prekrivač molekulski tankog, čelično snažnog vazdušnog jedra.

Devetnaest sekundi. On se izvlači iz poniranja. Mentalne komande teku mu iz kičme, duž interfejsa, u krilo. Pametna plastika se krivi. Krilo zaseca duboko u vazduh. Umnogostručene gravitacije pokušavaju da ga rastrgnu. Dok mu krv ključa u glavi, Toson nadleće krošnje palmi duž Huvera i uspinje se prema čistom vazduhu.

Dvadeset drugi sekund.

Drži ga. Drži ga. *Drži ga.* Ako sada posustaneš, ponovo si mrtav. Vrh krila se opruža, blago skretanje prema tehnogotskom tornju *Tesler-Tanosa*. Trebaju ti topla strujanja koja se dižu uz njegove monolitne bokove.

Topla struja diže ga visoko iznad iskrzanog vrha tornja, gde zidarski tektori rade rade rade danonoćno premeštajući molekule. Kilometar iznad *Tesler-Tanosa*, prestaje da se penje i spušta se tako što dugo, lagano klizi iznad mrtvih zona prema Gnezdzu Lodoga.

Tosona oduševljava čistota letenja više od visine, brzine, aerobatika ili izdržljivosti. Njegova braća/sestre *aguilas*², za koje su te stvari suština letenja, ne shvataju ga. U ravnoteži uspinjanja, pritiska i gravitacije Toson pronalazi širenje svesti.

*Adrenalin, Norepinefrin,
U oku orla,
Nirvana.*

² Na španskom: orlovi; *prim. prev.*

U tom stanju on sebe prepoznaje kao infinitezimalnu česticu koja lebdi u ogromnoj atmosferi i oseća utehu. Haotični meteorološki i klimatološki procesi apsorbuju se u njemu. Spajanje. Na ogradi svog apartmana, znao je da će se vrelina okončati zato što je on vrelina, i vrelina je on.

*Progutan nebom
Ja sam Ti, Ti si ja,
Klimatološki zen.*

Mrtve zone Holivuda iz predvaskrsavajućeg doba i Bulevar sumraka leže pod Tosonovim trbuhom. Sada je tiho, jer kada su brda budna, doline spavaju, čuvaju energiju dana da bi je trošile na zadovoljstva vlažne, subtropske noći. Jer večeras, dok brda budu spavala, doline će se probuditi, i zaplesati. Večeras, mrtvi imaju karneval.

Visoko iznad Nekrovila, Toson misli na svoje prijatelje koji se pripremaju za godišnji susret u *Terminal kafeu*: Jo Jo, u bučnoj i haotičnoj gomili svojih advokata, Kamagvej u svežoj, prozračnoj kući koja gleda na okean. Trinidad: on mnogo misli na nju, tamo gore na razređenim visinama *La Crescente*. Hoće li ona ove godine pronaći dovoljno hrabrosti da se oslobodi Peresovog duha i pridruži im se? Santijago, okružen slavnim mrtvacima. Ponajviše, Toson misli na Santijaga. Godina Druga: privatna osnovna škola „Reseda“. Santijago Kolumbar je taj koji se suprotstavlja zaštitnicima njegovog oca da bi pokazao Tosonu – tada je to bilo drugo ime, drugi život, i malo je onih koji to znaju – kako da načini divne krivudave sporozarastajuće ožiljke na mišicama i butinama pomoću sočiva za paljenje.

Prijateljstvo je uvek zavisilo od ravnoteže između Santijagove ranjive tame i Tosonovog gnevnog idealističkog sjaja. Takvi odnosi vezani su zakonima emocionalne entropije: još više energije mora se uložiti u njih da bi se taj balans ličnosti održao, da ne bi propao. Na kraju, investicija je bila previsoka. Udaljili su se jedni od drugih, planete-blizanci u eksplozivnom odvajanju. Kada je centar gravitacije nestao, grupa se raspala.

Jednom godišnje, i samo jednom, dovoljno je. Ako bi prišli malo bliže, ponovo bi počeli da se međusobno uništavaju.

Toson sada ima nove prijatelje, nove krugove, nove društvene redove, a ipak želi da sve ponovo bude kao ranije, kada je bilo sveže, bogato i, paradoksalno, nevino.

Struje koje se dižu na rubu brda miluju Tosonovo telo. On okreće krila u vazduhu koji se penje dok ga ovaj diže kilometrima visoko, iznad njegovog grada. Odsevi svetlosti na spoljnom zakrivljenju ogromnog cilindra vazduha predstavljaju druge letače, što sa njim jašu po vazdušnoj struji, naviše, naviše.

*Bronzana tela,
Srebrni jahači vazduha,
Zlatni neo-surf-nacisti,
Sieg Heil!*

Nedostatak jezgrovitosti. Ima tu svega i svačega. Anahrone aluzije. Ali *aguilas* malo cene istančaniji smisao haiku konstrukcije.

Tosona je kurs odneo dalje od jata letača, prema *arcosantima Tesler–Tanosa*. Poput Alaha, oni opkoračuju zemlju i nebo, apsolutni i monoteistički. Postoji samo jedan Bog, jedno vaskrsenje, a *Tesler–Tanos* njegov je poslanik.

*Milju visok mauzolej crnog raka
Kuća mog oca,
Adama Teslera.*

Krila odbleskuju popodneвно sunce, prošarano plavim orlovima; *aguilas* iz Gnezda Lodoga, poniru kroz vazdušni prostor da bi se takmičili sa njim. Tosonove zle slutnje dižu se kao prolazni front oluje. Nebo je široko. Sunce je toplo. Vetar snažan pod krilima. To su važne stvari. A ne to što je Mesec pretvoren u sferu od tri hiljade kilometara nanotehnologije. Niti flote Slobodnih mrtvih koje se približavaju zemlji. Niti mahinacije Veća Pacifičkog Ruba i Panevrope, i njihovih gospodara, korporada.

Daleko iza njega, monolog njegovog oca suv kao prašina stiže do svršetka koji niko ne čuje.

Pedeset tri sata, dvadeset pet minuta.

Izdaja-koncept: srebrno dugme na boku Isusovog rezervoara. Iznad njega ispisano pomoću šablona: *Ispiranje i recikliraža*.

Izdaja-delo: čin pritiskanja tog srebrnog dugmeta. Jednostavna primena manuelnog pritiska bridom šake. Kola su bila aktivirana. Ustave otvorene. Sadržina Isusovog rezervoara bila je isprana u kućnu kanalizaciju, u kanizacioni sistem Palos Verdesa i, konačno, u Pacifički basen.

Sadržina se sastojala od: devet stotina litara pH neutralne destilovane vode i pedeset kilograma dekonfigurisanih grozdova tektora u suspenziji. Što je predstavljalo rastvorenu masu, meso i um Elene Eres: *mrtve*.

Konobaru, imam neku devojkicu u čorbi.

To je devojačka čorba, seor.

Sišao je sa njom u plitku vodu toplu poput materice. Poljubio je, držao je za ruku sve dok ih poklopac koji se spuštao nije silom razdvojio, lica i prstiju stisnutih uz providnu plastiku tako da bi on mogao da bude poslednje što će ona videti dok se bude vraćala u vode ponovnog rođenja. Sve je to učinio zato što ju je voleo. Nikakav stepen ljubavi nije mogao da ga natera da je nadzire, tri dana i noći, dok se ona dezintegriše u slobodne plivajuće tektore. Najpre sporo guljenje spoljnih pokrivača: kože, kose, očiju, mekih tkiva. Onda mišići, vezivna tkiva, vene, nervna vlakna. Na kraju, kosti i hrskavice, iščezavaju u ništavilo kao šumeće tablete u čaši.

Dok je koračao po dugoj, staklom zasvođenoj arkadi, često je zastajkivao da osloni čelo, čvrsto zatvorenih očiju, o lub od tektoplastike kao da je to neka ogromna školjka u kojoj su uhvaćeni zvuci okeana, i zamišljao da čuje infrazvučno varenje i ključanje tektora u pročišćenju.

Loša replikacija. Greške u podacima. Male omaške. Greške u transkripciji pokupljene iz vasseljene potencijalnih mutogenih izvora. Radijacija podloge, ultraljubičasta, magnetna polja, izvesni toksini, izvesne hemikalije. Obični kanceri živih. Ostavljena bez korekcije, greška se nadovezivala na grešku; pogrešna ponovna duplikacija eksponencijalno se umnožavala. Nenormalna regeneracija. Da. Metastazirana mutogeneza. O, da. Bizarni deformiteti, lokalizovani u određenim delovima tela. Naravno. Loša replikacija nije skrila nijedan svoj užas od Kamagveja.

Rešenje: samozrtvovanje. Prođi kroz vodu, budi ponovo rođen. Budi redukovan na tektore od kojih si sastavljen, pročišćen, vaskrsnut. Rekonfiguracija. Svi mrtvi moraju to da urade, rekla je. Prvo vaskrsenje je najgore.

Nisi mi omogućila čak ni taj izbor, pomislio je Kamagvej.

Ponekad, u tim kasnijim, ludačkim danima, kada je pritiskao čelo o rezervoar, čuo je molekularno varenje i šištanje stvari u sopstvenom krvotoku.

„Elena?“

Kamagvej ukloni ruku sa srebrnog dugmeta.

Nema je.

Pretvorila se u osam stotina milijardi razdvojenih čestica nošenih plimama i strujama koje teku oko rubova njegovog spruda. Elementarna biologija: uzmi običan morski sunder, proturi ga kroz sito i vrati u vodu i s vremenom on će ponovo formirati u dlaku isti sunder. Zamišljao je kako tektori prolaze kroz ždrele i creva mekušaca i riba, kako ih ljuljaju plime i struje, inteligentni veštački molekuli što traže jedni druge, spajaju se, učvoravaju, postaju složeniji, inteligentniji, svesniji, sve dok jedne noći bez mesečine Elena Eres ne izbije na površinu, *Venus Surrexit*, iznova rođena iz nanotehnologije i morske pene. U njegovim mislima ona je gacala dalje od linije talasa i ulazila u napuštenu kuću na litici: pipala, posezala okolo, tragala za njim. Da li je osećala želju za osvetom? Bol, zbunjenost, objašnjenje za buđenje u tamnoj vodi? Ljubav, možda; i jedno i drugo sada se svodi na izdaju. Izvinjenje. Ništa od toga ne bi pronašla. Njega odavno više ne bi bilo.

„Koliko još?“ upita on vazduh u svojoj okeanskoj sobi.

„Pedeset tri sata, deset minuta“, odgovori vazduh. „U ovoj fazi, konverzija se brzo odvija prema završetku. Predviđanja s preciznošću od devedeset tri procenta.“

Iza zakrivljenog stakla more je bilo nepomično, prošarano senkama ispod površine, senkama spruda koji je on načinio. Male jedrilice plovile su u prozirnem svetlu ranog popodneva; morske ptice kvasile su se i prskale, u lovu. Flotila pleziosaurusa koji su se sunčali bila je nalik na crne i zlatne rombove neposredno ispod površine; dalje, u dubokim kanalima, veliki kitovi sigurno su pronalazili put između dizaličnih skela energetske stanice, na putu prema jugu, niz struju, do laguna za razmnožavanje duž obale Baha. Plovila obalske straže još su bila tamo, patrolirala, tragala, obuzeta svojim zagonetnim poslom. Zvanični kanali poricali su glasine, što je svemu samo davalo više kredibiliteta: taj meteorski pljusak? Prošlog meseca? Aha. Nije to bio običan pljusak, jok vala. Ono što neće da ti kažu jeste da je to bio napad. Spustili su nešto u okean. Nego šta nego idem u Sanitarno odeljenje Palos Verdesa, neću da mi neko čudo izađe iz klozeta.

Bar još možeš da se osmehuješ, Kamagveju. Slušajte, vi alapače, za pedeset i nešto sati imaćete dovoljno priča da šapućete vekovima, a svaka reč biće istinita.

Neke katastrofe udaraju prejako, prebrzo, previše precizno da bi se izređale psihološke hijerarhije gneva, poricanja, cenkanja sa smrtnošću i konačnog prihvatanja. Neki udarci padaju tako teško da ostaje samo otupeli šok, odbijanje da se poveruje, kao u čoveka prostreljenog srca koji je suviše iznenađen smrću da bi pao.

Znao je da bi negde trebalo da vrišti. Ono o čemu je razmišljao – što je osećao – bilo je da je krajnje vreme da uradi nešto sa ugovorom o farbanju svoje flote jahti za iznajmljivanje.

(Dok ti telo biva prožidrano iznutra, vrisnu nemi drekavac.)

Ili da navuče odelo sa škrigama, krene skifom do novih zasada i posmatra kako se pseudokorali šire po nagomilanim olupinama drevnih automobila bez prozora.

Kamagvej je tačno mogao da se seti vremena, mesta, vremenskih prilika, odeće koju je nosio kada se zaljubio u koralne sprudove. Vreme: 15:28 po istočnoaustralijskoj zoni; mesto: trideset kilometara istočno od Rta ispaštanja; vremenske prilike: 32° C, vlažno, vedro, vetar od tri čvora, niski okeanski talasi; na sebi je imao zeleno-zlatni kombinezon „kugar junior“ koji smatra svojim najomiljenijim odevnim predmetom svih vremena. Bila je to četrnaesta godina vaskrsavanja mrtvih. Njegov otac, dole, u Slobodnoj Državi Kvinslend, po nekom poslu, prekinuo je svoj radni raspored kako bi sinu koji se dosađivao priredio prijatno

iznenađenje. Plovili su čamcem punim radoznalaca da bi prisustvovali izvlačenju trista metara dugog dela Spruda velike barijere. Jedan bogatiji šangajski plutokrata treće generacije kupio je to da bi ukrasio svoj jebarnik dvadeset metara pod Južnokineskim morem. Kada je parče od stotinu hiljada tona izronilo, lijući vodu sa čvorišta i izbočina, dok su okeanske dizalice primale težinu milimetar po milimetar uz škripu kablova, jedanaestogodišnji Kamagvej je ugledao nešto krajnje neobično i čudesno. Tu su iz vode izranjale sve moguće bajke o potopljenim katedralama, poplavljenim gradovima, izgubljenim kontinentima koje su ikada uzbudile dečačku maštu. Na trenutak su kupole i cilindri koralna bili tornjevi Isa, dimnjaci Port Rojala, stubovi Atlantide.

Onda se deo koralna, sa kog su morska voda i izmešten morski život pljuštali kao kiša, odvojio i zanijhao prema transportnim dereglijama. Ljudi su zviždali, ljudi su klicali i tapšali, ali za Kamagveja je čarolija bila prekinuta: samo još jedan tehnološki trik maskiran u istinsku magiju.

Koralni grad će ga proganjati u bahanalijskom pubertetu i više od toga, ovaploćenje *nečega više* što nikada nije mogao sasvim da kvantifikuje – sve do Jo Joinog glupog komentara istrtljanog jedne dosadne večeri dok su sedeli okolo po floformama u Santijagovoj kući na plaži: *Pitam se šta ćemo svi raditi za pet/deset/petnaest godina*. Igra neodoljiva poput igre fote. Spekulisali su u vrelini noći sve do jutra. Ostalih četvoro su manje-više ispunili svoje predskazane sudbine: Trinidad gasne kao kometa među životima koje smatra privlačnijim od sopstvenog; Toson, mladi buntovnik u duši, skriven od oca u senci sopstvenih krila; Jo Jo se srčano bori u ratovima koji u mrežama virtuelnosti traju samo mikrosekund; Santijago, mesija sprženog mozga, štancuje halucinogena otkrovenja uglavnom zbunjenom čovečanstvu. Kamagvej je prkosio svakom proricanju. Predsednik neke korporade, *njah*, nagrađivani pisac *ne, ne Kamagvej*, slobodni žigolo *ma daj* splavar na brzacima *ne* inženjer nanotehnološkog dizajna *Kamagvej?* kišotvorac plesač s duhovima uzgajivač crva koktel-majstor trgovac robljem sekspartner partnerov sustanar strejt gej biseksualac deca kuća bez dece kućni hobiji živ mrtav... *prosto ne mogu sebi da predočim bilo šta čime bi se on bavio*.

Kamagveju je uručen ključ za razumevanje samog sebe. Sada je uviđao da ono što je oduvek smatrao društvenom nesposobnošću – želja da ne bude poput drugih – zapravo predstavlja samu njegovu suštinu. Ako ne mogu da predvide šta će od njega postati za pet godina, dobro. Neka odu samo i ispune sopstvena predskazanja; Kamagvej, lišen predodređenosti, načinio je sprud. Sopstveni.

Izučavao je morsku biologiju i specijalizovao se za ekologiju koralnih sprudova. Kao drugi predmet uzeo je nanoinženjering i dizajn, početni i srednji. Naučio je da roni. Kupio je najsavremenije odelo sa škrigama. Preko kreveta je pridobio poverenje jedne udovice iz Palos Verdesa samo zato što je ona bila vlasnica najboljeg dela obale u srezu. Dok mu je utrljavala ulje od cubakija u grudi i lopatice, on je mislio na polipe i tektore. Kupio je stotinu tona probranih neuništivih starudija, sručio sve to pet stotina metara od Dugog rta i zasadio posebno izrađenim tektorima za stimulisanje koralna. Čitave hladne, vlažne zime, dok je monsun čegrtao crepovima, a Kamagvej lizao udovici međunožje u spavaćoj sobi od slonovače, dole, između povlačenja i naleta talasa, tektori su iz mrtvih zamrzivača, mikrotalasnih pećnica, mašina za sudove, robota usisivača, aparata za jednokratnu upotrebu, izvlačili sirovine i izbirljivo gradili ono što im je bilo zadato. Kada je žena izvršila samoubistvo u februaru – u „bledo godišnje doba melanholije“, izvinila se u pismu (rukom pisanom, odgovarajuće anahronom) – Kamagvej je bio zgromljen. On je bio od onih ljudi koji ne mogu da shvate kako neki na umiranje gledaju lako, dok im je odluka da nastave

da žive strašan izbor s kojim se moraju suočiti svakog jutra. On nije podozrevao ono što je žena znala još prvi put kada ga je odvela u postelju: da će se ono što je započelo kao trgovina završiti kao ljubav. Kada su tihe, ozbiljne žene iz Kuće smrti došle po telo, pitao ih je da li će mu biti dopušteno da je vidi posle vaskrsenja.

Dopušteno? rekle su žene u belom. Sve je dozvoljeno. Ništa nije zabranjeno. Ali uskrat ćete sebi mnogo bola ukoliko nastavite da živite kao da je ona umrla zauvek.

Zašto? pitao je Kamagvej.

Smrt nije spavanje, rekle su žene. *Smrt je smrt. Probudimo se i nismo više isti. Naš pređašnji život, sećanja, iskustva, ljubavi i veze liče nam na snove posle prospavane noći; nematerijalne, možda uznemirujuće, ali snove koji brzo čile u vrelini dana. Trajne veze ograničavaju samo one koji žive.*

Odvezle su telo svojim tihim belim kamionetom sa znakom Kuće smrti u obliku slova V sa strane i ostavile slomljenog Kamagveja samog u kući kraj mora koja je, kako su mu advokatski sistemi saopštili prigušenim, šuštavim tonom, sada bila njegova, sa sve crepovima, spavaćom sobom od slonovače, osunčanom terasom i najboljim delom obale u srezu. Kamagvej je sišao do mora da pokuša da spere sa sebe osećanje krivice u slanoj vodi. Umesto toga, našao se u vrtu čudesa.

Razgranati tornjevi i kule dizali su se sa svih strana; mostovi i svodovi spiroformnog pseudokorala nadnosili su se u lukovima iznad njega i vodili ga po kristalnim mozaičnim pločnicima u lavirinte staklenog filigrana i blago ustalasanih lepeza. Formacije nalik na ogromne morske rizopode ležale su kao srednjovekovni buzdovani na dnu, a bodlje koje su se pružale na sve strane bile su pet puta duže od Kamagvejevog tela. U svakoj centralnoj staklenoj sferi kao u kapsuli nalazio se poneki odbačeni komad kućne bele tehnike: mašina za pranje veša, robot-baštovan. Na drugim mestima su šije tanke kao bičevi rasle sa duboko usađenih klinova, talasajući se u Kalifornijskoj struji poput dokonih gmizavaca; odgovarajuće poređenje, jer na kraju svake šije nalazile su se, poput glava, taksi-letelice koje su nekada pripadale vazdušno-svemirskim linijama severozapadnog Pacifika, s nanotehnoškim nakitom, nošene naviše vazdušnim mehurima. Trube, tornjevi i staništa, palate i bedemi: Kamagvej je pod morem istraživao arhitekturu svog grada iz snova.

Izronio je iz vode kada se mesec digao iznad kuće na litici koja je nekad pripadala melanholičnoj ženi. Svetla manufaktura u niskoj orbiti tumbala su se nad njim. Negde u grčenju njegovog podmorskog grada, melanholična žena koja mu je sisala kurac i gutala stotinu pedeset sredstava protiv depresije umrla je i pretvorila se u sećanje.

Posesivnost nikada nije bila deo Kamagvejeve ličnosti. Ono što mu je bilo dato nije moglo da ostane njegova privatna zemlja čuda. Sutradan je ubedio dva sportska ronioca da odustanu od plutanja s pleziosaurusima nad potopljenom olupinom *Kraljice Marije* i provere hoće li im on pokazati baš ono što im je i obećao. Prekosutra su se vratili sa petnaest prijatelja. Posle nedelju dana čak su ih slali dole u skafandrima iz Plivačke zajednice Milapa da bi posetili Kamagvejev nanotehnoški sprud. On je ronio deset puta dnevno strogo ograničavajući grupe na tridesetoro; prvo uranjanje u zoru, poslednje uz svetlost svetionika postavljenog na pontone, zakupljene od firme koja se bavila vađenjem potopljenih plovila. Živeo je u odelu sa škragama, dvaput nedeljno se podvrgavao radikalnim transfuzijama i gutao pregršti pilula za buđenje, spavanje, dizanje ili spuštanje raspoloženja, i dijetalne dopune.

Karoši. Da je postigao iole veći uspeh, mogli su da pozovu Kuću smrti i obezbede mu Isusov rezervoar. Kamagvej je okačio ekvivalent znaka s natpisom „Traži se ispomoć“ u mreži podataka.

Došla je Elena. Mrtva Elena.

Pronašao je ljubav u mrtvoj Eleni, a ona ga je zauzvrat ubila. Nežno. Blago. Poljubac po poljubac, ne shvatajući šta čini. A sada ga Elena čeka, pod okeanom, da joj se pridruži. Bacio je pogled na narukvicu. Pedeset dva sata, četrdeset osam minuta. *Dok nas ljudski glasovi ne probude i dok se ne udavimo.*

„Preporuke?“ upita on vazduh.

„Tamo gde to običaji i verska pravila dopuštaju, mnoge žrtve više vole samoubistvo nego da dopuste da sindrom dođe do poslednje faze“, reče vazduh.

Pozivnica je bila jedini predmet na ploči od sirovog korala koja je predstavljala njegov sto za razgovore. *Santijago Kolumbar poziva...* Zar postoji bolje mesto gde bi spržio poslednju noć života, od *Terminal kafea*, usred karnevala; zar postoje bolji ljudi s kojima bi je proveo, od onih s kojima si se, iako to nikada neće saznati, približio ljubavi više nego sa bilo kojom drugom živom dušom?

Da li da im kaže? To pitanje poprimilo je životnu važnost. Kada imaš strogo određenu kvotu pitanja i čitavu okorelu vasseljenu kojoj ih možeš postaviti, svako od njih postaje vredno. Zamišljao je kako izgovara ime te stvari, njihova lica oko stola od kovanog gvožđa, njihove reakcije.

Jo Jo bi bila šokirana, u suzama i ophrvana osećanjima, odala bi svu onu ljudskost, sentimentalnost i ranjivost koja zapravo i jeste razlog za to što tako marljivo glumi okorelog uličnog advokata.

Toson bi se smrknuo i začutao, zabrinut da će sve što kaže biti pogrešno, uvredljivo ili naprosto bešćutno, iako bi sve što bi rekao Kamagveju bilo dragoceno.

Santijago bi zagalamio, nasmejao se i naručio vino koje sam ne pije, odvukao bi ih sve na ulicu da igraju, smeju se i luduju svuda gde karneval dopire, ali to ne bi uspelo da zamaskira zavist zbog toga što Kamagvej radi nešto za čime on najviše žudi i od čega najviše strepi: izgara umesto da rđa.

Slobodno se lati toga, Santijago.

Trinidad neće doći. Saznaće, plakaće, biće neutešna i prikrucaće novo telo za krst straha koji svuda vuče sa sobom.

Možda ne bi trebalo da im kaže. Piće, smejaće se, razgovaraće s njima, otići na zabavu koju im je Santijago ove godine pripremio. Sent Džon, Nekrovil nad nekrovilima, prostran je. Ima mnogo mesta i vremena za njega da se izgubi i potraži društvo svoje nove braće i sestara.

Izgovorio je reči glasom koji je vazduh mogao da čuje.

„Ja sam sada jedan od mrtvih.“

Pedeset dva sata, trideset šest minuta, reče vazduh.

Transvestit Karmen Miranda čekao je Jo Jo na osmohiljaditom koraku njenog monohromnog mermernog Stepeništa za nebo. Tuti-fruti šešir – banana, ananas, narandže, guave, gomile grozdova – poput reklamnog panoa neke bakalnice. Napućene crvene usne, nafrakane na debelom premazu kozmetike. Uska haljina sa šlicom do butine.

„Zdravo da si, Jo Jo!“ pozdravi je Karmen Miranda. „Jesi li dobila moj poklončić?“

„Trio ga klopa“, reče Jo Jo, odevena od glave do pete u strogu kalvinističku crnu odeću, sa sasvim dovoljno srebra da izgleda uspešno, ali ne i razmetljivo. Nestvarni vetrovi izvlačili su drhtave harmonije iz velikog stepeništa; daleko daleko

dole svetlosivi oblaci jurili su po tamnosivom nebu. Nijedno majušno srebrno zvonce na Jo Joinim minđušama nije se mrdnulo. Nijedno pero na ogrlici Karmen Mirande nije uzdrhtalo. „Ona voli marcipan. A sad, izvini, čekaju me u sudnici.“

„To je samo moj način da ti poželim sreću“, reče Karmen Miranda. „Da znaš, baš bih volela da mogu da pođem sa tobom.“

Jo Jo se okrenu prema transvestitu Karmen Mirandi.

„Slušaj dobro, *serafino*. Ovo je veliki slučaj. Najveći slučaj u mojoj karijeri. Ako ga dobijem, Jo Jo Mok će biti stalni partner u Alison–Išmail–Kastardiju. Ako ga sjebem, vratiću se da se ljuljam na sampanima u Marini Del Rej. Što znači da nikome, pa ni tebi, neću dozvoliti da ugrozi izgleda da pobedim u ovoj parnici za račun mojih klijenata.“

„Osamdeset osam zarez sedam procenata“, reče Karmen Miranda. „Toliki su izgledi da pobediš na sudu za račun svog klijenta.“

Na svakih stotinu stepenika duž velikog stepeništa dokle god je oko dopiralo, visoki kipovi moćnih zakonodavaca okretali su se, s podignutom desnom rukom, prateći kretanje čistog belog sunca.

„Bilo šta, *serafino*, bilo šta da se desi, tebe ću smatrati direktno odgovornim. A ti znaš šta to znači.“ *Emocionalni stepen razvoja kao kod petogodišnjaka*, rekao je Elis. *Oni prosto vole da budu voljeni, da idu gde ideš i ti, da rade što radiš i ti, da budu sa tobom. Da osećaju da su uključeni.*

„Da nećemo više biti prijatelji?“ napući usne Karmen Miranda u očekivanom razočaranju. „To ne bih volela, Jo Jo. Sve što želim jeste da me ti voliš. Ljubav me čini stvarnom, znaš.“

Stepenica na kojoj su počivale njene sandale s đonovima od plute zadrhta i postade tečna. Pozdravljajući je prstima, Karmen Miranda potonu u mermer.

Jo Jo nastavi da se penje. Njeni srebrni ukrasi zazvoniše.

Dobra karma, loša karma; uprkos Elisovim usrdnim upozorenjima na ono što im je jedan od njih priredio u Adelejudu, želela je da ta stvar nestane. Da bude obrisana. Precrtana. Uklonjena. Zatvorena. Da je nema. Čak ni njen 'veraš Jago nije želeo da istera tog duha iz njene mašine, a on je bio mrtav.

„Besmrtni ili ne, neću da se kačim sa onim što će jednog dana možda biti nešto najbliže Bogu“, rekao joj je dok je sedela u stolici njegove ulične berbernice, dok joj nežno brijač skalp starim dobrim Brojem jedan.

„Znači, ne možeš ništa da uradiš“, odgovorila je Jo Jo dok je prelazila dlanom preko glave. Jedan od najerotičnijih osećaja za koje je znala. Gola ženska glava.

„Ne da ne mogu, neću.“ Jago otrese brijač. „Jesi li za nekoliko servi pre ručka?“

On je dizajnirao beskrajno mermerno stepenište. U prethodnom životu, bio je kreativna polovina najegzotičnije nezavisne 'verske kuće Zapadnopacifičkog ruba. Sve dok mu računovođe kompanije nisu priredile malu nezgodu zbog toga što je bio isuviše originalan. Sada je brijač glave, igrao odbojku i pravio prilagođene 'verske sisteme za one opasne i drugačije. Mrtav ili ne, on je bio možda najsrećniji čovek koga je Jo Jo ikada srela.

„Nešto što niko nema“, rekla je Jo Jo kada je Jago ponovo smečovao na njen servis. „Ali ništa od onih tvojih vazdušnom četkicom nacrtanih pubertetskih kiber-ratnica s hromiranim bradavicama, laserskim vizirima i završnom obradom u stilu ogledala.“

„Jo Jo“, odgovorio je Jago, u skoku za smeč, „vređaš me.“ Tras. Poen.

Dobila je: monohromno stepenište mrtvih iz Paelovog i Prezburgerovog *Pitanja života i smrti*. Jago ju je poveo uz njega kroz tandemsku konsenzusnu vezu

poput agenta za nekretnine prilikom virtuelnog razgledanja neke kuće. Vidiš široke, niske stepenice; pružaju se naviše u beskraj. Obrati pažnju na parijske mermerne kipove velikih zakonodavaca; mnemoničke veze s pravnim 'verima svetske mreže i bazama podataka od Pretorije do Surinama. Zastani malo u lođama od crnog mermera, projektovanim kao mesta za sastanke, gde možeš da se sretneš i raspravljaš s klijentima i kolegama. Da li primećuješ visoku rezoluciju i punu simulaciju realnosti?

Bila je oduševljena. Otplaćivaće to pet godina kroz parnice i vansudska poravnanja, ali nijedan od kolega advokata s kojima je radila u kući na Bulevaru sumraka, pa čak ni ona vruća Trio, što tako munjevito piči prema vrhu, nije imao 'ver koji je mogao da se poredi s nečim što je napravio Jago Diosdado.

A sada je transvestit Karmen Miranda u osnovnim bojama i farbama za plakate tumarao po njenoj divnoj, potpuno monohromnoj vaseljeni. Duša ju je zbog toga bolela.

Jo Jo je volela pomisao na to da ima divnu, potpuno monohromnu dušu.

Njena soba, koju je koristila i kao kancelariju, bila je rigorozno minimalistička kocka od belog šodži papira omotanog oko golog okrećenog broskog poda; sve je bilo obzirno uredno i čisto, delimično kao legat detinjstva sa sampana, a ponajviše zato što u njenom crnom i belom svetu nije bilo mesta za perut, opadanje dlaka, mrlje na crnim svilenim čaršavima, smrad i sekrete prljavih, neurednih ljudskih bića. Jo Jo Mok, životna sredina.

Jo Jo Mok, žena. Niska, solidno građena, slojevi mišića gusto spakovani pod azijskom kožom prošaranom srebrnim žilama molekularnih kola odela-rukavice. Kineskinja rođena u Americi, očvrsla u Potopljenom gradu. Na licu je imala ožiljke ranih dečjih bolesti koje su bile endemske za ljude sa brodova: stare ubice i obogaljivači koje su oni privilegovani, na brežuljcima, smatrali odavno iskorenjenim. Vaskrsnuti, poput svega ostalog. Nosila je ožiljke podjednako gordo kao što ih je nosila i u tučama. Mogla je to da radi zato što je njena prava koža bila odelo-rukavica; neobeležena, savršena, glatka, svilenkasta, njen spoljni interfejs sa svetom, sa membranskim kolima kao nervnim sistemom kojim je poimala svetliju, veću vaseljenu od one rasprostrte pred njenih urođenih pet čula.

U simulaciji, Jo Jo se obazre, upozorena nervnim brujanjem. Kvadrat reflektujućeg opsidijana prevrtao se po sivim nebesima prema stepeništu. Zvezde su svetlucale u crnim dubinama: parnice, čitanje presuda, izvršavanje kazni. Aktivni prozor bio je poprečni presek dvanaest kilometara visoke piramide pravosudnog sistema Zvingi II.

Ubrzavanje pulsa. Znojenje dlanova. Zamućenje vida. Hitna potreba da isprazni bešiku. Znaci uzbuđenja: pravni fakultet, dan prvi, lekcija broj jedan. Smirenost. Kontrola. Primeni disciplinu. Osamdeset osam zarez sedam. Upamti to. Osamdeset osam zarez sedam mora da vredi makar jednu turu za one moje stare prijatelje večeras, u *Terminal kafeu*.

Natkrili je nema ravan tame. Ona diže pogled, vide tamo svoj odraz, skraćen uglom prilaska, a onda bi progutana.

Čekali su je tog jutra kada je otišla u *panaderiju* gospođe Šuz na pauzu za kafu i svoje dnevne *dulces*. Na tabli za kačenje poruka bila je pozivnica s pozlaćenim ivicama: *Santijago Kolumbar poziva Jo Jo Mok...* Pred vratima, pun brod marcipana.

„Tvoj anđeo čuvar još isporučuje robu“, rekla je Trio, partnerka koju Jo Jo nije volela. Vratila se s večerom iz restorana na raskrsnici otvorenog cele noći; *crepa* iz mikrotalasne i dekafa u pljoski od stiropora. Nije tako teško živeti u drugoj

vremenskoj zoni, tvrdila je. Aktivatori biološkog ciklusa su pomagali, redovne seanse senzualne dubine i dezorijentacije/reorijentacije igrale su svoju ulogu, ali ne toliko, mislila je Jo Jo, otvoreno ljubomorna, koliko energija devetnaestogodišnjakinje, lepota, uspeh i crna boja kože.

„Model jahte pun marcipana?“ upitala je Trio, njuškajući podozrivo sadržinu broda-igračke. Bilo bi isuviše očekivati brod za krstarenje dug dvadeset metara. Bio bi dovoljan čak i čamčić.

„Neki nadmeni sudski komentator opisao je moj podnesak u slučaju Paulus/Dal–Ezberg–Sifuentes kao prisilno hranjenje punim brodom marcipana. Karmen Miranda je to pokupila na mreži i pomislila da je u pitanju kompliment.“

„Paulus/DES. Taj nisi dobila, je l' tačno?“

Tačno.

„Je li, Jo Jo, ako ne želiš marcipan, smem li ja da se poslužim?“

„Uzmi sve. Samo izvoli.“ Najedi se, zadavi se, glupačo, samo što si ti jedno od onih prokletih blagoslovenih bića koje može da opstane hraneći se čistim đubretom: stopostotna zasićena mast, šećer i ugljeni hidrati, a i dalje zvocaš i stenješ kako si previše mršava, previše koščata, zašto ne možeš malo da se ugojiš. Jo Jo samo treba da kaže zdravo jednom čokoladnom *dulceu* i gle! – već se ugojila. Za to je krivila nasleđene rasne osobine. Sino-jugoistočni Azijati nosili su sećanje na ledeno doba u sklonosti prema gomilanju potkožnog sala: afričke ravnice, šume i ljudi nikada nisu osetili dah glečera.

Isprva je to bilo cveće, pupoljci lotosa i orhideja, svakodnevno tokom jedne sedmice, iz ruke mrtve kurirke iz *Povoljne cvećare Hesperije*. Sledećeg ponedeljka, boca vina, „kunarava semijon“ iz '88.

„Tvoj tajni obožavalac ima ukusa“, rekao je stariji partner Horhe. „Ako budeš imala problema da se otarasiš ovog čuda...“

Do četvrtka, počelo je da stiže u sanducima. „Bogami, ja bih se zabrinuo da će neko da se opameti i zatraži to natrag“, rekao je Feniks, advokat-krivičar.

Nedelju posle toga, belgijske čokolade. Ručni proizvod. Aero-transport. U kutijama od po dva kilograma. Na putu prema svojoj vreći za spavanje posle još jedne teške noći u Bangkoku, Trio je odgovorila kada su pozvonili iz firme za isporuke, tako da je manje od polovine kutije stiglo do one kojoj je pošiljka bila namenjena.

„Budi prosto zahvalna što te neko tamo voli“, rekao je Emilio, momak za ugovore i sporove zbog uvreda, koji je uzalud tragao za ratlukom u obliku narandžinog cveta.

„Nije u pitanju neko“, rekao je Elis, australijski probisvet za razvode, dok je vežbao spin-udarce na zidu pomoću hiperelastične Superodskačuće čudolopte naručene iz kataloga beskorisnih poklona. „Nešto. Mislim da je Jo Jo pokupila nekog *serafina*.“

Prvi novembar. 20:30:35:50. Po Griniču. Najavljen je slučaj broj 097-0-17956-67:01. Vreme za nastup. U papirnoj sobi s one strane Bulevara sumraka, Jo Jo Mok stupa kroz Aktivni prozor i stiže dva kilometra ispod ulica Ciriha.

Zvingli II je bio impresivan. Njegovi švajcarski inženjeri dizajnirali su ga tako da izaziva uvažavanje i strahopoštovanje prema božanski uzvišenim zakonskim postupcima. I izazivao ih je. Svaki put.

Jo Jo je stajala na uskom ispustu na trećini visine unutrašnjeg lica piramide koja bi se, da je bila stvarna, uzdizala osam kilometara iznad nje. Četiri kilometra ispod nje, osnova piramide zbrisala bi najveći deo Metropolitena oblasti Kraljice Anđela. Dijamantni crni zidovi piramide drhtali su i nabirali se talasima obojene

svetlosti; advokatski 'veri koji čekaju na barijeri arene gde je samo ljudskim umovima dopušteno da se sukobe. Osećala je pravni 'ver firme *Industries Gabonais* za leđima kao sve jače, sve smelije prisustvo. Glavu gore, Jo Jo. Hladno. Hladno. Budi hladna, hladna kao procesori supersrži Zvinglija II uronjeni u tečni ce-o-dva. Hladnija. Zvezde su treperile strahovito snažno, sazvežđa izgarala i umirala. U svakom trenutku, sistem Zvinglija slušao je i presuđivao o sedamdeset hiljada slučajeva.

Crna koža piramide namreškala joj se pod nogama i ispljunula vitki most preko zvezdama obasjanog bezdana.

Svi ustanite. Sud zaseda.

Vrh njenog prsta u crnoj rukavici, sa srebrnim prstenom, posla je u let preko crnog mosta. Jedna jedina zvezda odvoji se od galaktičke pozadine i krenu prema njoj, poprimajući supstancu i definiciju.

Moj neprijatelj. Ne pravi se važna, ne budi nadmena, ne zavaravaj se da samo zato što iza sebe imaš dvesta gigabajta korporadinog pravnog softvera možeš jednim seljačićima da natrljaš nos. Ovde je Zvingli Bog.

Ona raširi šaku i simulacija je spusti na nadsvođeno središte mosta. Praznina iznad. Praznina ispod. Bele zvezde trepere. Protivnik koji se približava sada je petokraka nogu, ruku, glave. Čovek-zvezda. Jezivom brzinom virtuelnosti, on se spusti na most neposredno ispred nje.

Mreža je. Domen. Potencijal. Stanje. Halucinacija. Međuzona. Prkošenje svakoj jezičkoj definiciji. Stvar vere. *Credo*.

Verujem u nenarušivost čiste matematike, kako primenjene, tako i statističke, u tvorca i imaoca svekolikog znanja, svetog jezika na kom se stvarnosti vasseljene najtačnije izražavaju. I verujem u fiziku, hemiju, biologiju, kvantnu teoriju i opšti relativitet, informatiku i haos (mada ne mogu da se odlučim između Gedelove neodredivosti i Hajzenbergove nesigurnosti); kvarkovi, gluoni i uredno unifikovani paketi teorija vezani superstrunom omiljene su mi stvari; verujem u Svetog Informatičkog Duha, sliku na mom televizoru, novac na mom kreditnom računu, muziku u mom zvučnom sistemu, prijatelje na ekranu moje narukvice. I verujem u nanotehnološko vaskrsavanje tela i večiti život. Amin.

Verujem u sve to zato što funkcioniše. Ne moram da shvatim kako funkcioniše, već samo šta može da izvede. Sva radost tehnovraćanja jeste u tome što ono ne zahteva nikakvu naročitu pobožnost niti ispoljavanje vere da bi delovalo. Samo novac. Jehova je možda poslao manu s jutarnjom rosom da bi nahranio decu Izrailja, ali za nešto više sitniša, kanali za virtuelnu kupovinu isporučiće vam med i mleko na prag.

Kao i svaka vera, to je proizvod ljudskog mišljenja. A mišljenje se menja; sa njim i doktrine o tome kako svet funkcioniše. Paradigme se pomeraju.

Kada velikim kibernetiskim korporadama nije uspelo da proizvedu veštačku inteligenciju koju su tako dugo obećavale, stari Računarski model koji objašnjava Sve, od menstrualnih bolova, preko ljudske svesti do Boga, pomoću sofisticiranog softvera i memorijskih sistema, pretrpeo je masivni gubitak kredibiliteta. Ulica više nije verovala da vasseljena – pa čak ni ona sama – dejstvuje kao veliki, ali za reprodukciju praktično sposoban računovodstveni paket. Ulica je svoju veru poklonila Ministrone vasseljeni ganc-nove i nezaustavljive Nanotehnološke revolucije: amorfnoj čorbi slobodno plutajućih konceptualnih entiteta koji su, u svojim prirodnim sudarima, pravili prigogenske skokove na sve više i više nivoe organizacije i složenosti. Dezorganizovani, krajnje neuredni domen fraktala, taj novi svetski poredak, gde velike buve ne samo što nose na leđima male buve koje ih ujedaju već

su zapravo i same sazdane od malih buva. Hladna vasseljena u kojoj agilni umovi mogu da uhvate talas i surfuju od jednog konceptualnog velikog talasa do drugog.

Neuspeh kibernetike sada se shvatao kao razlika u pokušaju da se stigne do meseca pomoću Apola 11 i Vavilonske kule. Pogrešni materijali, pogrešne tehnike, pogrešan pristup, pogrešan talas. Planetarna informativna mreža koju su stvorili nije bila embrion geštalt-uma, već praiskonska ekologija analogna onoj iz prvih nekoliko miliona godina planete Zemlje; okruženje gusto od sastavnih elemenata u formi slobodno kružećeg šer-vera, odbačenih podataka, uspavanih i aktivnih virusa, otpadaka i ostataka informatičkog sala poteklog iz gigabajta procesne snage u pokretu, u svakom datom trenutku širom svetske mreže, energetske moćno, podložno haotičnim fluktuacijama, da bi se približilo kritičnoj masi i složenosti iz koje bi mogao nastati nezavisan, samodovoljan, samomotivisan, samopopravljiv i razmnožavajući kibernetički entitet – život.

Poput svake nagle moderne zamisli ili pokreta, *serafini* su bili tu dugo pre nego što se iko setio da im nadene ime. Decenijama su postojali kao glasine o kiberpiksijama, nevidljivim vilenjacima u sistemu koji su, kao nagradu za otkrivene tajne, donosili sreću onim jahačima mreže koji su ih dozvali. Kada je objavljeno da su oni stvarni, postojeći i, najbolje od svega, moderni, već su akumulirali interaktivne interfejse (*ličnosti*) napabirčene iz širokog raspona izvora i nadahnuća: veliki arhetipovi Zlatnog doba bili su naročito omiljeni, iako su imali bizarne izrasline nakalemljene na srž ličnosti. Gornja polovina Merilin Monro koja lebdi nošena vetrovima podataka, sa suknjom koja večito leprša naviše. Najmanje petnaest Hamfrija Bogarta, koji su svi do jednog bili uključeni u žestoki istrebljivački rat u mreži ne bi li postali jedini pretendenti na krivljenje usne i razvučeni govor. Marlon Brando intimno stopljen sa iznenađujuće dobrodržecim „harli dejvidsonom“.

I transvestit Karmen Miranda.

Jedno naspram drugog. Glavom uz glavu. Licem uz lice. Klasičan stav konfrontacije/revolveraške borbe/drame iz sudnice.

Ne plaši se neprijatelja; strah će uneti haotične perturbacije u dokazni postupak. Postani tvrdokorna kao kamen, halapljiva kao vatra, nepredvidiva kao voda, sveprisutna kao nebo. Postani nešto više: postani Apsolutni um.

Poželega je da je imala vremena da kokne samo još jedno sredstvo za smirenje.

Njen protivnik imao je na sebi meso i odeću dronjave sirotinje, gabonskih *noncontratista*. Njegovo lice, šake, obrijana glava, bili su prekriveni gnojnim čirevima i elegantno opscenim zagađenjima parazitskih tektora. A ona, tako hladna, tako profesionalna, tako *corporadismo* u svojoj strogoj kalvinističkoj crnoj i srebrnoj odeći. Pametni gad.

Advokat pruži šaku sa ožiljcima od boginja preko kratkog rastojanja između njih. Jo Jo se osvrnu, nervoznim gestom na koji je sebe uvek unapred upozoravala, ali ga je svaki put činila. Svaki put. Velovi i nebule svetla bili su tamo, uvijali se i preplitali u crnim zidovima piramide. I još nešto, daleki pljusak neumesnih boja. Narandžasta. Zelena. Boje grožđa. Voća?

Karmen Miranda. Sranje. Jebô te. Sranje. Kako je mogla da probije bafere Zvingli-koda? *Kučko, obećala si!* Jo Jo uguši u sebi vrisak besa pre nego što joj dospeo do subglasnica u grlu. To nije bilo nešto što bi valjalo viknuti u bezdanima katedrale Zvingli II. Ona pogleda u skorene oči neprijatelja (kozmetičke katarakte, lukav detalj) i rukova se sa njim. Suđenje započe.

Koprcanje uzapćeno u zaštitnim zidovima skupi se u gusta čvorišta beline zvezdanog usijanja i pohrli duž vitkog crnog mosta. Udar aktivirane veze projuri kroz

Jo Jo poput vatrene oluje. Nikakvo svetovno zadovoljstvo nije se moglo meriti sa ovim mikrosekundom treptaja penetracije, sa ovim ukusom svesvesti dok pravni sistemi guraju gigabajte dokaza duž njenog nervnog sistema.

Jo Jo je bila bedni advokat. Jo Jo je bila prvoklasni narkos.

Domoroci Majumbe protiv *Industries Gabonais* a. d.

Sažetak slučaja.

Dva pojma. Novac. Radna mesta. Sa značenjem: kada *Industries Gabonais* a. d. (što je inače bila lukava maska za Ozbiljnu Francusku Lovu) podigne fabriku na obali Gabona četiri stotina kilometara južno od Libervila da obrađuje materiju koja stiže cevovodom iz rudnika na Srednjoatlantičkom grebenu, narod Majumbe uzme da skače gore-dole pomislivši radna mesta novac pivo deca kola televizija i pilule. Pomislivši: *budućnost*. Ispostavlja se da je Ekonomska Realnost oličena u dve hiljade *resurrectois* koje I. G. A. D. dovozi s dugoročnim ugovorima iz velikih nekrovila oko Kinšase, i ne samo što narod Majumbe (što živ, što mrtav) vidi kako mu svetla *budućnost* plovi u nepovrat preko okeana već u roku od šest meseci otpadni proizvodi fabrike uništavaju polovinu riblje populacije od koje oni zavise, a drugu polovinu slučajno zagađuje parazitskim tektorima. Strpljiv je to narod, narod Zapadne Afrike; tek kada deca počnu da im obolevaju, i slabe, i umiru, zatraže od svojih gradskih mrežnih džokeja da angažuju advokata u Kairu i da tuže. U kom trenutku *Industries Gabonais*, njena kompanija-majka i Stvarno Ozbiljna Lova njihove zajedničke *padrino corporade* sa Pacifičkog ruba aktiviraju svoje pravne sisteme, daju obaveštenja i pozivaju na učešće u tenderu. I eto Jo Jo, pune ambicije.

Posle dosta virtuelnog rvanja između Obale i Delte, preliminarno ročište je održano i vraćeno na puno suđenje, pod uslovom da sud bude na raspolaganju i kompatibilan, u dvanaest milisekundi, pred zastarelim ali zajednički prihvatljivim pravosudnim 'verom u Ukrajini.

Sada je to Svetsko pravo. Krajem Zlatnog veka, pravni sistemi rušili su se pod pukom masom tužbi. Postupci zbog minornih prekršaja već su održavani *in camera* pred video-sistemima s daljinskim upravljanjem; suđenje pred porotom sebi ravnih isparilo je u mijazmi cenkanja oko žalbi i vansudskih poravnanja: nikakav veliki skok presedana nije bio potreban da bi se javna služba optužbe prenela onim pravosudnim ekspertskim sistemima koji su za to imali slobodno mesto. Više nije bilo kafkijanskih košmara s nedužnim čovekom koji godinama čeka pred vratima zakona: imaćeš svoj dan u sudnici, pod uslovom da ti ne smeta što je sudnica u Islamabadu, pravni 'ver pakistanski, materijalno pravo Tradicionalni šerijat. Pravnici su postali međunarodni brokeri kompjuterskim vremenom, advokati stalno uključeni trkači po mreži; organska kola kroz koja su strujali megabajti pravnih 'vera u međusobnoj borbi. Pravda je trpela, pravni biznis je cvetao.

In re: Mayoumba: Jo Jo je više volela sud Pacifičkog ruba, gde je Svojina tradicionalno imala presedan nad Ličnošću, a njen suparnik iz Kerena bio je za afričko pravo, po mogućstvu Reformisani šerijat. Kao kompromis, zakupljeno je vreme od pedeset mikrosekundi u Zvingliju II u 20:30:35:50 prvog novembra po Griniču. Tužilac i tuženi sporazumeli su se da se povinuju nadležnosti prava Švajcarske Konfederacije, i u potaji pripremili svoje žalbe. Masivni pravni 'ver iza njih bušio je tunele kroz baze podataka i precedentno pravo u potrazi za presedanom i sudskim veštacima. Advokati su progutali svoje pojačivače pamćenja i nervne ubrzivače, pomirivši se sa svojim duhovnim entitetom.

„Šta kažeš?“

„Transvestit Karmen Miranda.“ Jo Jo se ljutito baci na Elisov strašni ležaj od napukle veštačke kože. „Pela sam se stepenicama kako bih prionula na posao, a onda ugledala bananu na stepenici. Odmah posle toga, neki jebeni transvestit Karmen Miranda niknuo je iz stepenice kao nešto iz nekog mjuzikla Bazbija Berklija i upitao me da li mi se dopala čokolada.“

„Pardon, Jo Jo.“ Elis joj nestašno mahnu prstićima. „Da li bi mogla da se pomeriš za dvadesetak centimetara ulevo? Mešaš mi se s gospođom Badalamente i to me malčice zbunjuje.“ Ona se pomeri. Elis je bio usred konsultacije. Naočari za skeniranje koje su mu se pružale oko čitave glavu blistale su dok je klimao glavom u znak potvrde nevidljivoj porodici Badalamente. Usne su mu se pomerale, izgovarajući ispod praga čujnosti izvinjenje zbog remećenja iz stvarnog sveta. Jo Jo je sebe smatrala srećnom što ne mora da ima posla sa odvratnim i nepouzdanim mesom. Apstraktna čistoća potpune virtuelnosti bila je mnogo poželjnija od potencijalno rastrojavajućih preslikavanja i tranzicija interaktivnog sloja.

U firmi u kojoj je svaki suvlasnik znao kako ostalima miriše donji veš, nije bila nikakva tajna da je Elis od briljantne potencijalne karijere u Adeleju spao na ovaj tričavi posao oko razvoda upravo zahvaljujući jednom *serafinu*.

Elis završi svoju konsultaciju.

„Tu ništa ne možeš da učiniš“, reče on dok je preplitao prste iza glave i protezao ruke. „Ne ako si pametna. Isto tako je počelo i sa mnom, mali pokloni, cveće, stvarčice, sve mi je to slao na stan. Najzad sam počeo to da vraćam kao neuručeno. Loš potez. Njima se dopada da ti se dopadaju, a njemu se ovo nije dopalo. Počeo je da mi menja stanje na računima. Završio sam s nalogima za prinudnu naplatu koji su se toliko nagomilali da su mi izbijali na uši. I kako onda da stekneš reputaciju kada si na crnoj listi pedeset kreditnih fajlova? Kada sam angažovao mrežnog džokeja da me izbavi, to me je koštalo gotovo kao da sam platio prvobitne dugove, a jebeni *serafino* je u svakom slučaju to nanjušio pa je pozvao pajkane.“

„Pobogu.“

„Oni samo žele da ti se dopadaju, to je sve. Samo žele da budu sa tobom, da idu tamo kuda ideš i ti, znaju šta radiš, budu uključeni. Ako lepo postupiš prema njima, postupaće i oni prema tebi. Ima tu i dobre karme, baš kao i loše, a nikada se ne zadržavaju dugo; posle šest meseci, taj transvestit Karmen Miranda otići će kod nekog drugog.“

„Šest meseci?“

„Najviše. Oni su kao one odbegle mačke koje ti dolunjaju u dvorište, ponašaju se fino, predu i trljaju se o tebe, uzmeš ih, ostanu neko vreme, a onda jednog dana ponovo krenu dalje.“

„Hoćeš da kažeš da ostanem sa njim.“

„Ostani sa njim. On će ostati sa tobom.“

Trenutak je prošao. Svetlost je zgasnula. Pesma se završila. Mojsije je sišao sa gore.

Pod Cirihom, na crnom mostu iznad zvezdama ispunjene praznine, Jo Joina ruka trgla se od ruke njenog rivala. Pravni sistemi uvukli su se u zidove piramide. Njihovi dokazi su izloženi, zaključci izneti. Zvingli II je razmatrao. Strme ravni piramide drhtale su od munja i dalekih, polučujnih gromova.

Jo Jo je želela da pobjegne. Jo Jo je želela da se sakrije. Ali niko ne može da pobjegne i sakrije se od ljubomornog Boga. Grmljavina je jačala, jačala, jačala. I prestala. Iznenadna, apsolutna tišina bila je gotovo opipljiva. Jo Jo diže pogled prema

uskovitlanim energijama na vrhu piramide. Nekoliko koraka dalje, njen protivnik takođe je gledao unaokolo, zburjen.

Nešto *sehr ungemütlich* kod velikog kalvinističkog Jehove.

Ravni bele svetlosti blesnuše oko Jo Jo. Peti blistavi kvadrat prelete horizontalno iznad nje kao giljotina, zatvorivši je u kocku mlečnog sjaja. Ona pokaza prstom prema sigurnosti granice i pravnog 'vera IGSA-e. Ostala je i dalje tamo gde je bila. Zvingli II je poništavao njen virtuelni sistem leta.

Bila je u sudskom pritvoru.

„Do đavola, šta se to dešava?“ vrisnu ona frustrirano, udarajući po nepopustljivim zidovima. *Tvrdo*, saopšti joj njena telesna rukavica, aktivirajući nervne završetke. *Bol*.

Švajcarska Konfederacija vas kažnjava zbog uvrede suda reče tihi glasić koji je živeo u srcu vihora.

„Šta?“ viknu Jo Jo. „Šta šta šta šta šta?“

Korišćenje nedozvoljenog 'vera u sistemu Zvingli II. Kršenje sudskog protokola, probijanje bezbednosnih šifara. Ometanje slučajeva u toku, odvajanje i kvarenje dokaznih fajlova. Ubacivanje agresivnog virusnog materijala u operativnu hijerarhiju Zvinglija II.

„Nedozvoljeni 'ver? Agresivni virusni materijal?“

Zvingli II otvori mali Aktivni prozor na zidu njene ćelije.

„Bog te mazô“, zajeca Jo Jo. „Gotova sam.“

Karmen Miranda se očaravajuće osmehivala u Aktivnom prozoru i kloparala kaštanjetama koje nikada ranije nije manifestovala.

Advokatkinja Mok iz firme Alison–Ismail–Kastardi, koja zastupa Industries Gabonais a. d., kriva je za uvredu suda i suspendovana iz ove pravne simulacije do onog trenutka kada njen prestup bude otklonjen.

Jo Jo je još jecala u zapanjenoj neverici kada je prozirni kavez nestao u blesku, a Aktivni prozor se obrušio odozgo da je pokupi i vrati u zlatnu Kaliforniju.

Izašla je iz sudnice na kolenima. Obrazi su joj bili prekriveni slojem suza u molekulski tankom prostoru između kože i telesne rukavice.

Gotova.